

Op stap met de Wichelroede. Met vele, interessante foto's. — De Groothoofdspoor te Dordrecht. — De klokkenluider van de Notre Dame. De dikste boom van Nederland. — „Marieken van Nijmegen”. — De Nobelprijs 1924 voor physiologie en geneeskunde aan Prof. W. Einthoven.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

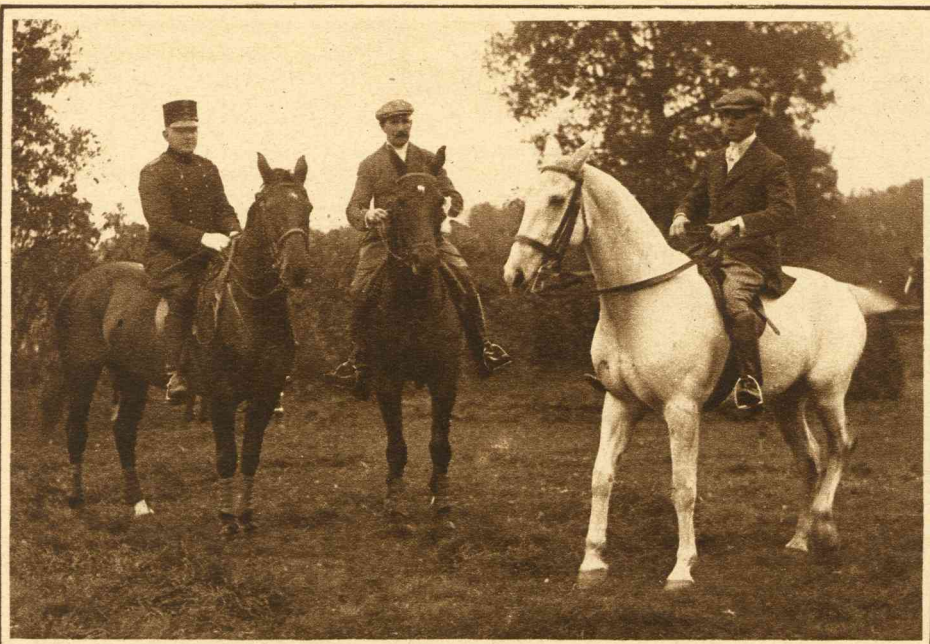
PANORAMA

No. 18 (44) 12DE JAARGANG
29 OCT. 1924

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per Nummer 20 ct. Voor Week-Abonné's 17½ ct.
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

HET SPRINGCONCOURS TE LAREN

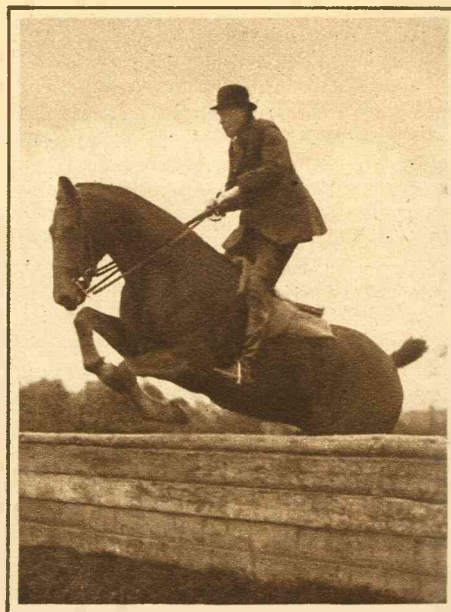
Zondag 1.1. werd te Laren door de leden van de Noord-hollandsche Jachtvereniging een springconcours gehouden, waarvan wij op deze pagina een serie interessante opnamen van onzen eigen fotograaf brengen. — Hierboven, links: De drie prijswinnaars, v.l.n.r.: de heeren Luitenant Appeldoorn (3e prijs); Veltman (2e prijs) en Dudok van Heel (1e prijs). Rechts: Luitenant Asman bij een mooien sprong.

De heer Veltman bij het nemen van een heg.

De heer Karsten tijdens een mooien sprong.

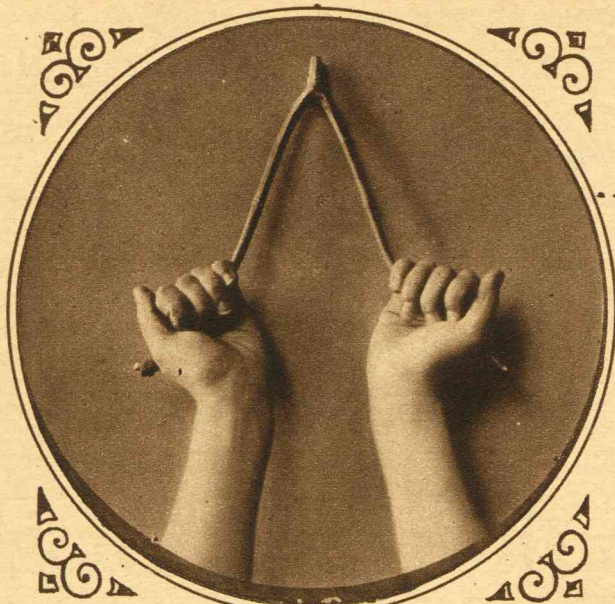

De heer Gilissen neemt, staande in de beugels, een hindernis.

Links: Luitenant Versteegh en rechts Kapitein de Koff in actie.

OP STAP MET DE WICHELROEDE

De Hazelroede.

Wichelroede? ... Wát blif? ... Nonsens! ... Bestaat niet! ... Kwakzalverij! ... Moet er niets van hebben! ... Ha, ha! Wichelroede! Naar 't Museum er mee! ... Ga Uw gang, meneer Ongeloof; U is niet de eenige die er zoo over denkt. Alhoewel het ding op zichzelf weinig om het lijf heeft — een simpele omtak in den vorm van een sterk gebogen fietsstuur in 't klein — heeft het al heel wat tegenspraak, lof en blaam, afkeer, toejuiching en bespotting uitgelokt.

Deze kleine Wichelroede, ook wichelstok, tooverstaf, orakelroede, vondelhout, wenschroede, tooverroede genoemd, is nog al eens een speelbal der menschelijke hartstochten geweest.

En de roedeloopers, of roedekunstenaars, roedewichelaars, roedegangers, waterloopers, roedemannen, roededragers, waterzoekers, welzoekers, bronnenzoekers, bronnenvinders, rijsloopers, rhabdomanten geheeten — er zijn maar weinig woorden die zooveel synoniemen hebben — hadden het menigmaal hard te verantwoorden.

En de roedelooperij huppelt nog steeds in de geesten van leeken en geleerden rond, als een probleem van eenigszins twijfelachtig gehalte.

De natuurkundigen hebben er een laboratorium-zaak van gemaakt en een rekensommetje met onzekere uitkomst.

De geestelijkheid houdt zich op eenigen afstand ervan.

De geologen boren liever naar water en erts.

De geneeskundigen zijn 'n weinig sceptisch. Eigenlijk hebben ze er ook niets mee te maken. Het is geen geneesmiddel.

De technici hebben de zaak reeds sinds lang doodgesold.

De journalisten hebben den roedegangers nog al een goed hart toegedragen; er zit altijd interessante kopij in; wát?

De justitie denkt er het hare van; heeft met afwisselend geluk wel eens roedeloopers gebruikt voor het opsporen van misdadigers of hun slachtoffers; laatstelijk nog in Mei 1924.

De landbouwers in onze streken en de explorateurs in de tropische waterarme streken, toonen veel tegemoetkoming tegenover de waterzoekers en schijnen daar hun reden voor te hebben.

De

Genoeg, nu iets anders.

U ziet zelf: de heeren zijn het er niet over eens.

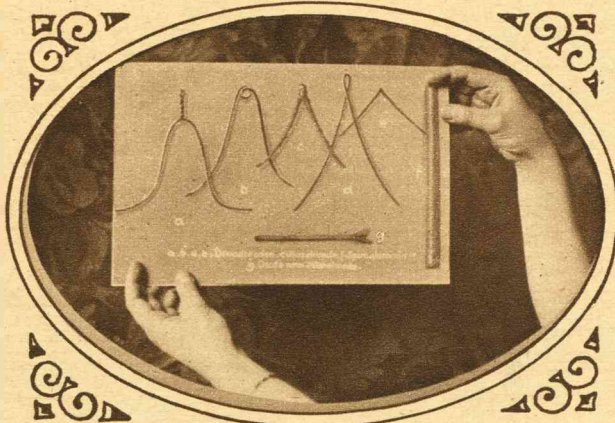
Het gaat hier toch om de oeroude kwestie, of de ééne mensch 'n soort van extra zintuig kan hebben, dat een ander

niet bezit. Nu zijn er altijd meer lui die zintuigen te kort komen, dan die er te véél hebben. Dit laatste te constateeren, ja het zelfs maar te erkennen, schijnt verbazend moeilijk en men heeft blijkbaar eeuwen noodig om dit „lastig geval” tot een oplossing te brengen, gelijk dit het geval is met alles wat de z.g. nachtzijde der menschelijke ziel raakt.

Laten we ons dus met de vreedzame herrie der geleerde en hooggeleerde bollen eens niet bemoeien en liever iets vertellen omtrent ons eigenlijke onderwerp.

Wat is die Wichelroede nu toch eigenlijk? Waaruit bestaat ze? Wat doet ze of liever: láát men haar doen? Hoe wordt ze gehanteerd en door wie?

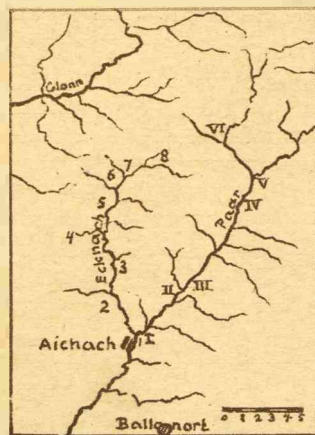
Oorspronkelijk bestond de Wichelroede uit een gaffelvormig gebogen tak van den hazelaar, dien men onder het prevelen van bepaalde formules des nachts om 12 uur, bij volle maan, van een mannelijken boom moest snijden, die niet ouder was dan drie jaar, enz. In den loop der tijden heeft

Verschillende soorten wichelroeden. — a, b, d en e zijn draadroeden; c is een hazelroede, f is een spiraaldraadroede en g een oude vorm van wichelroede.

men die geheimzinnige smoesjes achterwege gelaten en de wichelroede is een hazeltak tout court, doch kan ook van ander hout of van eenigerlei metaal, ijzer, aluminium, staal, draadspiraal, eboniet enz. geconstrueerd worden.

Zij is ook niet van vandaag of gisteren en spookt reeds sinds eeuwen door de geschiedenis der menschheid. Sommige

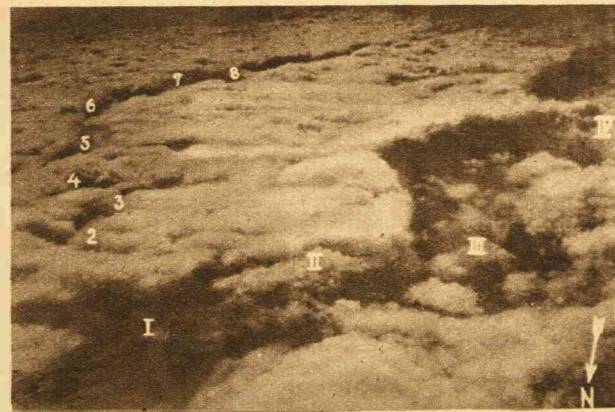
Kaartje van de rivieren de Paar, de Ebnach en de Glonn in Beieren.

willen zelfs beweren, dat de staf, waarmede Mozes, volgens Numeri X vss. 9—11, water uit de steenrots sloeg, een wichelroede zou zijn geweest. Zulk een schriftverklaring lijkt echter verdacht veel opschriftvervalsing; want er staat letterlijk: „Mozes sloeg de steenrots tweemaal met zijnen staf en daar kwam veel water uit.” Met een wichelroede nu zoekt men wel water, doch slaat het er niet mede uit de rotsen. Een klein verschil!

Er zijn nog meer van die oude teksten die gedachten aan tooverroeden opwekken; doch die slaan we maar over, omdat daar

toch geen pijl op te trekken valt.

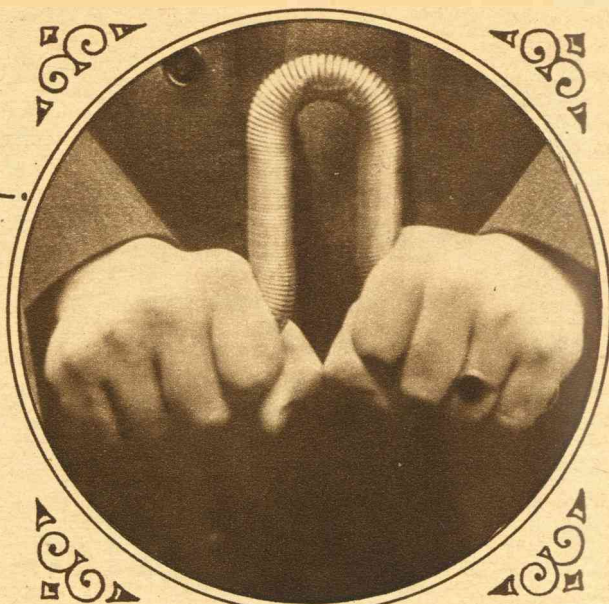
In de latere eeuwen vinden we ons wichelhoutje evenwel in goeden doen te midden van tal van menschengeslachten die het met open monden en ongeloovige gezichten aangaapten.

Projectie van de rivieren de Paar, de Ebnach en de Glonn (Beieren) op den bovenkant eener wolkenlaag. Ballonopname op 700 Meter hoogte. De richtingen der wolkspleten stemmen overeen met den loop der rivieren op het bovenstaande kaartje geschetst.

In de 16e eeuw schreef men er reeds dikke boeken over, heel geleerd in het Latijn, met aanhalingen uit oude en heel oude schrijvers die er óók niets van wisten.

Wat zou men ook met die onnoozele wichelroede aanvangen! De een aanbad haar, de ander verachtte haar en gaf

De Spiraaldraadroede.

haar leelijke woorden. Volgens de meest gangbare meeningen, bezit de wichelroede zelf niet de minste geheime kracht.

Ze wordt gehanteerd door den roedelooper, die haar met beide handen aan de uiteinden vastgrijpt en in horizontalen stand, recht voor zich uit houdt. Deze roedelooper (synoniemen zie hierboven) moet nu, volgens velen, wél over eene bijzondere, vrij zeldzaam voorkomende gave beschikken.

Zoodra de man zich, met de uitgestoken wichelroede, boven ondergronds water voortbeweegt, buigt zij zich met kracht nederwaarts; „slaat uit” gelijk men het noemt. Ook boven metaaladeren heeft hetzelfde plaats bij daarvoor gevoelige rhabdomanten.

In vele gevallen (men spreekt van 70 à 80%) wordt op de door de roede aangewezen plaatsen water gevonden.

Beweegt de roedeganger zich boven zichtbaar water, dan slaat de roede niet uit.

Wil men het zonderlinge instrument, terwijl het in actie is, in zijn horizontalen stand terugdwingen, dan volgt heftige weerstand, al zijn de armpjes van den houder ook volkomen ontspannen (dit geloof ik zelf maar half).

Wordt ze van boven de ondergrondse waterbekkens weggeleid, dan springt ze als vanzelf terug, bij sommige roedeloopers met zulk een kracht dat zij zich de borst met een gordel omwinden. Dit was o. a. doorlopend het geval met den beroemden deutschen rhabdomant Von Graeve; deze stevige baas werkte echter met een zware ijzeren wichelroede.

Men heeft natuurlijk, vooral in de laatste halve eeuw, tal van wetenschappelijke proeven trachten te nemen met roedeloopers. De mensch is nu eenmaal als een kind dat een stuk speelgoed in handen krijgt: het wil weten hoe het er van binnen uitziet.

De grooten willen precies hetzelfde, al betreft het dan geen speelgoed meer.

En zoo trachtte men ook te snappen hoe de ziel van zoo'n rhabdomant in elkaar zit.

Men heeft deze luitjes laten „loopen” met een drom getuigen en waarnemers om hen heen; men heeft ze geblinddoekt; ze met hun wichelhoutje in trams en spoorwagens gezet (zoogenaamd om het lichamelijke contact met den grond op te heffen; men heeft ze binnenshuis met koperen gewichtjes en schoteltjes water laten jongleeren; ze als politiehondjes naar weggestopte geldstukjes

De stalen wichelroede. Uitslag naar omlaag, met ondergreep.

Stalen wichelroede. Uitslag omhoog, met bovengreep.

doen zoeken; ze over bruggen geleid en in vliegtuigen meege-
nomen — de brave roedeloopers hebben het allen goed
gevonden, zich voor alles beschikbaar gesteld, maar het
schijnt dat, als men met zoo'n menschenkind gaat experi-
menteer, hij blijkbaar te... hoe zal ik 't noemen: te
sensitief is om dit met fatsoen te doorstaan. Al dat gemeet
en gepas, die wantrouwende blikken, dat stiekeme gejudas,
dat detectivistische gekoekeloer en die officieele omslag
brengen hem van z'n stuk. Hij is geen geschikt proefkonijn.
Laat men hem echter stil zijn gang gaan, onopgemerkt en
niet als een puzzel die om oplossing smeekt, dan gaat het
direct beter. En dit is het juist wat de we-
enschappelijke onderzoekers dol maakt en
ze den rhabdomant doet disqualificeeren!
„Zie je wel, allemaal zwendel!” heet het dan.

Doch, wat doet het er per saldo ook eigen-
lijk toe, hoe de roedelooper er toe gebracht
wordt, de begeerde waterstromingen aan
het licht te brengen; als hij ze maar ontdekt!

En nu even met de Wichelroede op stap!

De roedeganger, slechts vergezeld van de
allernoodzakelijkste hulp, begeeft zich in
de onafzienbare, hem al of niet bekende land-
streek, waar men hem heeft opgedragen onder-
grondsche wateraderen op te sporen, met het
doel dit water te gebruiken voor landbouw-,
fabrieks- of andere doeleinden.

Hij houdt zich in gedachten uitsluitend bezig
met zijn opdracht, vermijdt alle afleiding,
spreekt weinig. Zijn doel is: water te vinden.

Daar, opeens, slaat de roede uit, die tot
hiertoe onbeweeglijk in zijne handen rust.
De roedeganger gaat nu eenige meters terug,
herhaalt de proef, denzelfden afstand weer
heen en terug loopend. Men teekent de plaats
op den grond aan. Nu betreedt hij, bedacht-
zaam zigzagswijs voortschrijdend, de naast-
liggende strook gronds. De roede blijft uit-
slaan. Hij merkt zich op deze wijze de lengte,
de breedte en de diepte van den waterarm en
ziet ook precies waar het water aan zijne
waarneming ontsnapt, daar bij deze grenspunten de roede
haar evenwicht onmiddellijk herneemt. Al heen en weer krui-
sende, geven de helpers nauwkeurig op den grond de
grenspunten van den uitslag aan...

Welnu, dat men dáár grave; volgens het oordeel der
meest bevoegden, zal het begeerde water er tevoorschijn
springen, zeer ten genoegen van den opdrachtgever, wien
deze manier van water zoeken heel wat voordeliger uitkomt
dan eindeloze en meestal vergeefsche boringen. Want —
hoe hij het 'm ook levert, hij heeft water gevonden, met z'n
tooverstokje en hij krijgt daar zijn honorarium voor;
wat in het tegenovergestelde geval beslist niet zou
geweest zijn!

Wij maken het einde van ons opstel.

Behalve wa-
terzoekers heeft
men ook rhab-
domanten die
zich met succes
toeleggen op
het opsporen
van metaala-
deren.

Dat de aard-
sche waterloo-
pers zich kun-
nen projectee-
ren tot in de
wolken blijkt
uit een onzer
illustraties,
waarvan men
't onderschrift
leze, in verband
met de bewe-
ring van eenige
roedeloopers,
dat zij tot zelfs
ver boven den
beganen grond
de wichelroede
in actie zien.

Tenslotte een
courantenbe-
richt waaruit
blijkt dat ook
de justitie ver-
re van afkeerig
is van het ge-
bruik der wi-
chelroede. In
Mei dezes jaars
1924 ging het
parket te Al-
melo, op zeer
algemeene aan-
wijzingen van
den tot 13 jaar
gevangenis ver-
oordeelden mis-
dadiger Fran-
ken, er toe over

om met behulp van een wichelroede de zeer vaag aangeduide
streek te doorzoeken waar het lijk van den ongelukkigen
nachtwaker van Ommen uit Goor zou begraven zijn. Men
begon 's morgens om 9 uur het uitgestrekte terrein af te
zoeken en 's middags te 2 ure werd het lijk gevonden
op ± 30 cM. diepte. Het was de heer Kruse, aannemer van
putboringen aldaar, die door middel van de wichelroede de
juiste plek aanwees, ten overstaan van het parket, de
marechaussée en de politie-deskundige, dr. Hulst te Leiden.

TEKST EN FOTO's A. M. V. v. W.

„Op bevel van de Pompadour”.

Lya Mara als Madame de Pompadour (op den voorgrond), bij een scène in haar muziek-
salon. — Een fraaie opname uit de nieuwe film: „Op bevel van de Pompadour”.

DE AVONTUREN VAN LOT

door AMY DORSTMAN-TEN HAVE

Tien gearmd kwamen de „onafscheidelijken” uit
school.

„Wat heb jij voor je algebra?” vroeg de lange
blonde Loes.

„Niks,” klonk het somber.

„Niks? ... hoe kèn dat nou ...” verbaasde
Loes zich ongrammaticaal ... „hoe ken jij nou niks heb-
ben ... je wàs er toch ...”

„Nou — nul en niks is toch 't zelfde ...” vond Lot

laconiek. — „Heb je 'n nul?” schrok Loes, die zelf altijd
buitengewoon mooie cijfers had en heelemaal niet bang was
voor d'r eindexamen.

„Kind zanik niet ...” kribbigde Lot uit 'r humeur ...
„jij krijgt de nullen bij je tien en ik krijg ze zóó ...”

„Toch lam voor je ...” vond Loes hartelijk en zonder
overgang: „zullen we taartjes gaan eten? ...”

„Nee,” deed Lot stuursch.

„Toe zeg ... je bent toch niet gezakt!” troostte Loes
onhandig.

„Och loop rond ... jij hebt gemakkelijk praten ...”

Lot slikte een paar maal heftig.

In 'r hart was ze veel angstiger voor de
toekomst dan ze wilde laten blijken; opge-
voed bij een norsche tante, die eerst na veel
wikken en wegen besloten had het Indische
kind bij zich te nemen, waren Lot's jeugdja-
ren een mengeling geweest van wrokkig verzet
en smartelijk terugverlangen. Niet-slagen be-
teekende voor haar: nog een heel jaar in
een liefdelooze omgeving, die zij haatte ...

„Zeg ... ik weet wat ...” kwam Loes
opeens opgewonden; de groote blauwe oogen
donker van opwinding, raffelde zij in één
adem: „als je zakt, dan zal ik aan moeder
vragen, of je dat jaar bij ons mag ...”

„Gô ... ô ... ô ...” zei Lot alleen maar heel
zachtjes, maar in 'r gezicht begon het zoo
raar te trekken alsof ze zoo zou gaan huilen.

„Gô ... ô ... ô ...” zei Lot nog eens uit het
diepst van haar hart en zij zag den hemel
voor zich opengaan ... Een jaar in het vroe-
lijke, drukke doktersgezin, waar alles altijd
kon, alles altijd mocht en waar de sfeer van
een hechte, onderlinge liefde als een tastbaar
iets om je heen was ...

Zoals het bij Loes thuis was ... zoo
was het nergens anders, vond Lot met een
onbewuste hunkering van haar zeventienjarig
hartje naar liefde en genegenheid.

„Je ... je bent een éénigerd ...” con-
stateerde ze met een diepen zucht en een

kneepje in Loes' arm. Haar onstuimige Indische natuur deed
haar stemming plotseling overslaan van de diepste wanhoop
tot de grootste uitgelatenheid.

Er was geen wolkje meer aan de lucht ... als met een
tooverslag wàs alle narigheid en ellende opeens van haar
weggenomen ...

Stel je voor! een jaar bij de Van der Held's in huis ...
het toppunt van zaligheid ... als ze nou alsjeblieft maar
zakte ... Hoopvol herdacht ze vliegenvlug al de meer
dan slechte cijfers der laatste weken ... de preek van de
„Dirrik” ... Plechtig besloot ze om niets meer uit te voeren.

„Ga mee wat gek doen?” vroeg ze uitgelaten.

„Au ... je knijpt me ... laat los ...” verzocht Loes.

„Toe nou ...” drong Lot.

„Ja ... maar wát?” weifelde Loes, die niet veel initiatief

bezat en ge-
wend was, dat
Lot bij alles de
leiding op zich
nam.

De ondeu-
gheid tinsel-
de Lot de
oogen uit ...
Even liep zij
stil voor zich
heen te lachen.

Plotseling
proestte zij het
uit: „ik weet
wat, nee zeg, ik
weet een goeie
mop; moet je
hooren; zie je
daar dien defti-
gen ouden me-
neer? ga mee...
dan doen we
net of het onze
oom is, je doet
mêe hoor ...
en dan vragen
we of-ie ons
meeneemt om
taartjes te
eten ... kij-
ken wat-ie voor
'n gezicht zet...!
Vooruit!”

„Nee — maar
Lot ... dat kan
je toch niet
doen ... wat
gek ...” pro-
testeerde de
verlegen Loes
zwakjes.

„Ben je mal
— juist leuk...
toe nou, anders
is-ie weg. Hè jij
bent ook altijd
even flauw —

Gezicht op de kolonie Umanak aan de Westkust van Groenland.

Gedurende een groot gedeelte van het jaar is deze kolonie aan den zeekant door het vele drijfijjs volkomen afgesloten van de buitenwereld.

je wil nooit es wat . . . och kijk nou . . . daar gaat-ie in een winkel . . ." riep Lot teleurgesteld uit. „Dan die dáár maar . . ." besloot ze snel.

„Och née Lot . . . ben je nou dwaás . . . dat is een jong mensch . . . Lot dan toch . . ." probeerde Loes haar te weerhouden, maar het was al te laat. Met joviaal uitgestoken hand stevende Lot op een langen meneer toe, die er buitengewoon knap en gedistingeerd uitzag.

Aarzelend volgde Loes, die haar vriendin niet in den steek wou laten . . .

„Dag óóm," . . . schalde Lot's luide jongensstem, „hoe maakt U het ? . . . Kent U me niet meer ? . . . Dit is mijn vriendin Loes . . . Hoe gaat het met U ?"

Gedurende een ondeelbaar oogenblik gleed een uitdrukking van verwonderd niet-begrijpen over Ivo de Raet's knap gezicht . . . maar onmiddellijk twinkelde er een spottrekje in zijn koele grijze oogen toen hij bijna dadelijk even hartelijk antwoordde, terwijl hij de uitgestoken hand hartelijk drukte: „Née maar . . . dat is een verrassing . . . hoor nichtje . . . dat doet me plezier dat ik je hier zoo tref . . . hoe gaat het ? En hoe maken ze het thuis ?"

Even stond Lot beteuterd . . . nee maar, die was goed . . . nu waren zij het, die er in liepen en niet hij . . . !

Dan begon zij een opgewonden verhaal over broertjes en zusjes die zij niet bezat en wijdde uit over allerlei verzonden familie-gebeurtenissen.

Loes stond op spelden. Hoe lang moest dit nu nog duren . . . hoe verzón Lot het . . . waar haalde zijden onzin vandaan . . . Het had er allen schijn van, dat die man hen voor den gek hield en zij niet hem ! . . .

Lot ratelde door . . . haar pittig gezichtje was met een zachten blos van opwindend bedekt en haar bruine oogen schitterden . . .

Opmerkzaam keek de „oom" op haar neer. „Wat een rakker !" dacht hij en . . . „wat 'n oogen !"

„Kinderen . . ." sprak hij vaderlijk, „we moesten dit weerzien vieren met een behoorlijke taartjesfuif, mag ik jullie inviteren ?"

„Graag . . ." vond Lot.

„Het vriendinnetje is toch ook van de partij ?" vroeg Ivo hoffelijk.

Loes kleurde tot achter haar ooren . . .

„We . . ." begon ze . . . maar een por van Lot deed haar aarzelend „heel graag" zeggen. De smetteloos wit-gehandschoende hand wenkte gebiedend een taxi.

Ivo hield het portier open . . .

Loes draalde . . . Dat ging toch te ver . . . als vader dat eens wist . . .

Die man kon wel een oplichter zijn . . .

Loes werd bleek van angst . . .

Lot zat al . . . „Kom nou Loes !" toeterde zij. „Wat sta je daar nou . . . kom naast me zitten . . ."

Toen stapte Loes in.

Het dichtklappen van het portier klonk in haar ooren als

De wereld om!

Een gezin, bestaande uit Vader, Moeder en twee kinderen vertrok de vorige week, vergezeld van een hond, van Amsterdam voor een tocht om de wereld.

S. A. Bongenaar.

Den 1sten November a.s. hoopt de heer E. A. Bongenaar, directeur van het Post- en Telegraafkantoor te Bussum zijn 40-jarig ambtsjubileum te herdenken.

Mr. H. Louis Israëls

te Amsterdam, die benoemd is tot lid der Provinciale Staten van Noord-Holland.

het dichtvallen van een slot . . . Wat zou er nu met hen gaan gebeuren . . . Allerlei angst- en schrikverhalen die zij wel eens gehoord of gelezen had vlogen door haar brein . . . Lot zat maar te praten en te lachen met dien vreemden man alsof het werkelijk een oom van haar was . . . alles leek zoo onwezenlijk en raar . . . Loes voelde haar hart in haar keel kloppen.

Die Lot leek wel niet wijs ! Stil en bleek zat ze erbij.

Voor een deftige thee-gelegenheid werd stil gehouden.

Het 60-jarig bestaan der Eidsche H. B. S.

Groep van Directeur, Leeraren, oud-leeraren, leerlingen en oud-leerlingen der school.

Loes slaakte heimelijk een zucht van verlichting.

„Ziezo, we zijn er . . . kom kinderen," sprak de pseudo-oom.

„Wat doet-ie 't echt hè ?" fluisterde Lot opgewonden.

„Stil toch . . . als hij 't hóórt . . ." waarschuwde Loes.

„Oom" bestelde plombières, taartjes en bonbons en plaagde hen met hun fermen eetlust.

„Zálig . . ." proefde Lot met tuitende lippen van het frambozenijs . . . „Loes, heb jij ook zoo'n dikke kers er tus-schen ?" vroeg ze aan Loes, die duizend angsten uitstond, dat een van de patiënten van haar vader haar hier zou zien zitten . . . „Nee, . . . ja toch . . ." Loes genoot eigenlijk even hard. „'t Smaakt heerlijk hoor !" zei ze met een vriendelijk knikje tot Ivo.

't Zou vast een hoop geld kosten, dacht ze met schrik. . . . toch wel goeig van dien man om zoo gul te wezen.

„Wat 'n babies !" . . . dacht Ivo vertederd . . . „Wat 'n paar echte schoolkinderen . . . Die kleine kat met die vurige oogen was zeker de belhamel . . . het blondje was eerst zoo stil geweest . . . maar nu kwam ze wat los . . ."

Een plan rijpte in hem . . .

Nadat er geducht gesnoept en gelachen was, keek Lot toe-vallig op de klok . . . Kwart over vijven . . . ! Daar zat wat op ! — en ze waren nog wel een half uur van huis weg . . .

„Zeg, we moeten er eens van door . . ." jachtte ze opeens . . . „toe Loes . . . vooruit . . ."

Lot stond al en sloeg de kruimeltjes van haar rok . . .

„Zoo . . . hebben jullie zoo'n haast opeens ?" lachte „oom" die den blik naar de klok opgemerkt had. „Of vinden jullie,

dat het spelletje nu lang genoeg geduurd heeft ?" plaagde hij. Lot bloosde tot onder haar haren.

„Ik . . . we . . . het is . . ." stamelde ze verward.

„Vertel jullie me nu eens, wie jullie werkelijk zijn, voordat je me zoo haastig in den steek laat . . ." vroeg Ivo, die maar niet zei, dat hij de beide namen allang op de boeken en schriften gezien had, die door elkaar op een stoel lagen.

Aarzelend voldeden de meisjes aan zijn verzoek. En toen . . . toen kregen zij een preekje zóó ernstig en zóó gemeend, dat een heusche oom het niet had kunnen verbeteren.

„Jullie zijn nog maar een paar heel jonge dingen zonder ervaring," besloot Ivo, „en als je soms weer eens van dergelijke grappen uit zou halen, dan konden jullie wel eens tegen iemand aanlopen, die slechte bedoelingen had. Dezen keer is het gelukkig een grap gebleven, maar een volgend maal kon het wel eens heel anders eindigen. Daarom wou ik graag, dat jullie me beloofden dat je zoo iets nooit weer zult doen . . . nooit weer — begrepen ?" eindigde hij met nadruk.

Hij voelde zich met z'n vier en dertig jaar als een vader tegenover deze twee kinderen, die in zijn oogen niet ouder waren dan hoogstens zestien . . .

Bedremmeld was Lot weer gaan zitten en plukte aan een gaatje in 'r katoenen handschoen.

Loes' vergeet-mij-niet blauwe kijkers stonden vol tranen. „Oom" deed of hij noch het een noch het andere zag.

„Aangezien het de gewoonte is, dat een heer zich aan jongedames voorstelt," sprak hij opgewekt „wil ik jullie mijn kaartje geven en een kleine herinnering aan dezen prettigen middag."

De „herinnering" bestond uit een reusachtigen zak bonbons voor ieder.

Het afscheid was gemeend-hartelijk.

Lot had nog iets op 'r hart :

„Ikke . . . hm . . . wij . . ." hakkelde ze . . . en dan ineens flink : „wij hebben ons eigenlijk echt kinderachtig aange-steld . . . het was heusch als een grap be-doeld . . . en we . . . we wisten niet . . .

. . . dat u mee zou doen !" viel Loes in.

Ivo schaterde het uit. „Ja . . . dat. viel niet mee hè ?" plaagde hij.

Na een herhaald handschudden scheidde men.

In de tram haalde Lot het kaartje uit haar handschoen : „Jhr I. L. M. G. de Raet van Weerden" las ze . . .

„Loes !!!" gilte ze opgewonden . . . „zie je dat ? 't Is 'n jonkheer . . ."

„Ja . . ." antwoordde Loes afwezig.

„Toch maar gelukkig, dat die oude heer net in een winkel ging," zuchtte de onver-

beterlijke Lot voldaan : „die had vast geen twee zakken met bonbons gependeld ! . . ." en met een fermen hap zette zij haar jonge, sterke tanden in een groote room-praline.

Sen zilveren priesterfeest.

De vorige week vierde pastoor J. F. v. d. Sande te Eerde (N.-B.) zijn zilveren priesterfeest. Onze foto werd genomen toen de jubilaris (X) bedankte voor het H. Hart-beeld, dat hem door zijn parochianen is aangeboden.

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, van Woustraat 112, Amsterdam. Verzoeken alle mededeelingen deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

CORRESPONDENTIE.

L. M. te 's H. Problemen zijn ongeschikt. Uwe oplossing gaat niet op. In den 2en slag laat U C R. B. spelen en deze kaart heeft D. Er zijn nog meer fouten in Uwe opgaaf.

Oplossing probleem n°. 69.

- 1e Slag A S. 10, B S. 8, C S. 7, D S. 9.
2e „ D K. A., A K. 10, B S. H., G S. A.
3e „ C K. H., D K. A., A K. 9, B K. V.
4e „ C K. B., D R. A., A K. 7, B S. B.
5e „ B H. V., C H. B., D H. H., A H. 6.
6e „ D R. 9, A R. 8, B H. A., C R. H.
7e „ C R. B., D H. 9, A R. 7, B H. 10.
8e „ C R. 10, D H. 7, A R. V., B H. 8.

Oplossing probleem n°. 70.

- 1e Slag A R. 8, B R. H., C R. A., C H. H.

- 2e Slag C K. 10, D K. 9, A K. V., B R. 9.

- 3e „ B K. A., C R. V., D H. V., A K. 8.

- 4e „ C K. B., D R. B., A K. 7, B K. H.

- 5e „ D H. 7, A H. 6, B H. B., C S. B.

- 6e „ B H. 8, C S. 10, D S. A., A H. 9.

PROBLEEM N°. 78.

Ingezonden door den Heer A. de Bruin, den Haag.

Misère Ouverte Impériale (praatje).

Voorgekomen op een clubavond.

A.

- Harten 6, 9.
Ruiten 7.
Klaveren 7, 10.
Schoppen 7, 8, 9.

C

- Ruiten 9, Vrouw, Heer, Aas.
Klaveren 8, Vrouw.
Schoppen 10, Heer.

Troef : Ruiten.

Aspeelt Ruiten 7 en verliest.

B

- Harten 8, Boer, Heer.
Ruiten 8, 10.
Klaveren Boer.
Schoppen Vrouw, Aas.

D

- Harten 7, 10, Vrouw.
Ruiten Boer.
Klaveren 9, Heer, Aas.
Schoppen Boer.

Troef : Klaveren.

Kijkaart : Harten Aas.

PROBLEEM N°. 79.

Ingezonden door den Heer G. C. Mank, Leiden.

Misère Ouverte Impériale (praatje).

A

- Harten 8.
Ruiten 8.
Klaveren 7, 9, Vrouw.
Schoppen 7, 9, Vrouw.

C

- Harten 7, 9, Heer.
Ruiten Heer, Aas.
Klaveren 10, Aas.
Schoppen 10.

Troef : Harten.

A speelt Harten 8 en verliest.

B

- Harten 6, 10, Boer.
Ruiten 7, 9.
Klaveren 8, Boer.
Schoppen Heer.

D

- Harten Vrouw, Aas.
Ruiten 10, Boer.
Klaveren Heer.
Schoppen 8, Boer, Aas.

Troef : Klaveren.

Kijkaart : Ruiten Vrouw.

Oplossingen kunnen binnen 4 weken ingezonden worden aan het adres van den redacteur dezer rubriek.

UIT HET VOLLE LEVEN

Clopin, Esmeralda en kapitein Phoebus.

De Directie der Dutch American Film Co., Nederlandsch filiaal der Universal Pictures Corporation te New York, waarvan Carl Leammle president is, noodigde ons uit op hare speciale voorstelling voor genoodigden van „De Klokkenluider van de Notre Dame”, vrij bewerkt naar het meesterwerk van Victor Hugo „Les Cloches de Paris”.

Filmmarkt in het Centraal-Theater! Wanneer er een „reuze” film wordt afgedraaid op proef, dan komen de bioskoop-directeuren om die te bekijken en eventueel te huren. De hoogst biedende krijgt de voorkeur. Zóó wordt er soms f 10.000 weekhuur betaald.

Dit was inderdaad zulk een „reuze” film, waaraan meer dan een miljoen dollars ten koste is gelegd, hetgeen niet te verwonderen is, daar er in de ateliers van de fabriek de geheele Notre Dame, zoowel uit- als inwendig, tot in de meest minitieuze onderdeelen nagebootst, is opgebouwd. Daarbij honderden en honderden figuranten, waaruit de volksmassa bestond, allen in costuums uit het tijdperk

De Klokkenluider van de Notre Dame.

van koning Lodewijk XI, gedurende welk het stuk speelt.

De hoofdpersonen zijn Quasimodo, de klokkenluider (de tooneelspeeler Lonchaney vervulde die rol); de Zigeunerin Esmeralda, die echter geen Zigeunerin is van oorsprong, maar een gestolen kind; de ridder Phoebus, kapitein van de Koninklijke Garde, de dievenkapitein, een soort Garibaldi, want hij is tevens „vrijheidsheld”, Clopin genaamd, en de aartschurk Johan, stiefbroeder van den aartsbisschop, die even goed is als Johan slecht.

De klokkenluider is de allerlelijkste kerel van heel Parijs. Hij is een gedrocht met een bochel en hij haat de heele wereld, die hem bespot. Op een narrenfeest wordt hij tot koning der narren gekroond. Hij deinst voor het slechtste niet terug, als hij er maar geld mee kan verdienen. Zóó schaakt hij ten behoeve van Johan de schoone

Esmeralda. De aanslag wordt verijdeld en hij wordt tot geeselschep veroordeeld. Na de geeseling versmacht hij van dorst en het is de edele Esmeralda, die hem de kruik biedt om er uit te drinken. Dit vergeet hij nooit en sinds dien tijd is hij haar vriend en beschermer. Phoebus bemint Esmeralda en ook haar hart klopt voor hem. Op zekeren dag hebben zij een zoet rendez-vous, waarvan Johan op de hoogte is. Hij sluipst achter den ridder en duwt hem zijn mes in den rug. Dan weet hij te ontsnappen. Esmeralda wordt nu voor de moordenaars van Phoebus aangezien en, na op de pijnbank te zijn gelegd, tot de galg veroordeeld. Terwijl zij op den drempel van de Notre Dame geknield ligt vóór de veroordeeling, neemt Quasimodo haar op en draagt haar de kerk in. De voltrekkers van het vonnis willen de kerk binnendringen, maar de aartsbisschop houdt hen tegen: Wie in de kerk is, geniet daar asylrecht. Quasimodo vertroetelt Esmeralda in de bovenste verdieping, bij de klokken van de Notre Dame. Clopin brengt het volk tot opstand, wil de

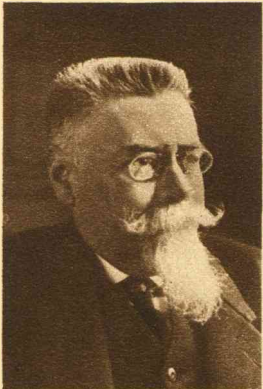

Quasimodo, de klokkenluider op het geeselschep, terwijl Esmeralda hem de kruik biedt om zijn dorst te lesschen.

Kerk bestormen. Ook hij bemint Esmeralda. Phoebus geneest, smacht naar Esmeralda, maar is toch in twijfel of zij hem niet in een hinderlaag heeft gelokt. Uit dien waan wordt hij verlost door een dichter, die de ware toedracht weet en die ook aan Esmeralda is vernocht, omdat deze hem eens uit de handen van Clopin en de zijnen heeft gered, toen zij hem ophangen wilden, omdat hij verdacht werd een vriend van de aristokraten te zijn. Phoebus rijdt nu naar de Notre Dame. Quasimodo stort gloeiend lood op de hoofden der belagers der kerk. Phoebus en Esmeralda worden verenigd. De Klokkenluider valt, uitgeput, dood ter aarde.

Schitterend was de massa-regie: de dievenbuurt in Parijs, de optrekkende menigte. Boeiend was de geheele film. Stemming in den fijnen zin van het woord, kan men in het algemeen niet van de film verwachten. Het komt in de eerste plaats op handeling aan en die was er in dit romantische spel in ruime mate.

Edmond Visser.

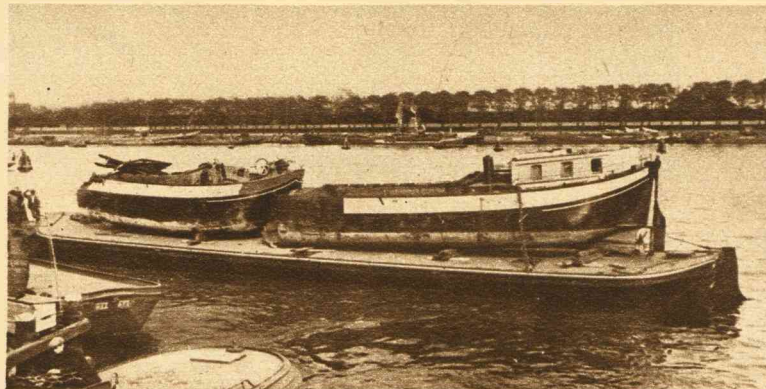
Ch. Benoist.

De Fransche gezant in Den Haag, de heer Ch. Benoist, die als zoodanig zal aftreden.

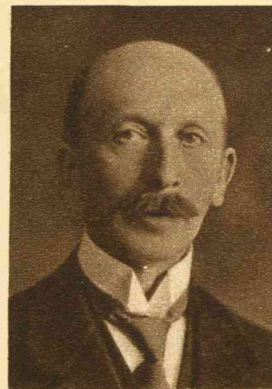
J. H. Smit Dzn.

Den 2en November a.s. hoopt de heer J. H. Smit Dzn., journalist, den dag te herdenken waarop hij voor veertig jaar aan de Nieuwe Winschoter Crt verbonden werd.

Door midden gebroken.

Het schip „Vertrouwen” brak op de Lek in tweeën en zonk. Het werd door een drijvend bok gelicht en naar Amsterdam vervoerd, waar men zal trachten van de twee stukken weer een geheel te maken.

Mr. J. G. Westra v. Holthe die benoemd is tot burgemeester van Dwingelo en 1 Nov. a.s. als zoodanig geïnstalleerd zal worden.

Ds. v. d. Bergh v. Eysinga, predikant te Santpoort, die benoemd is tot buitengewoon hoogleraar aan de Rijksuniversiteit te Utrecht.

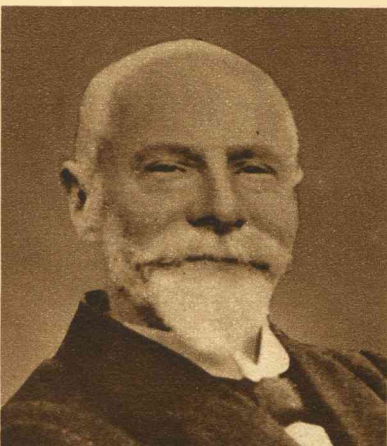
Links:
Het bestuur der Utrechtsche Studentenvereniging „Secor Dabar”,

die de vorige week 80 jaar bestond.

Rechts:

Het Salariscongres in Den Haag.

Zaterdag 1.1. hielden een tienduizend rijksambtenaren, leden van de A.C.O.P. en de C.N.O.P., een demonstratie in de straten van den Haag.

Prof. W. Einthoven,

hoogleeraar in de physiologie aan de Rijksuniversiteit te Leiden, aan wien de Nobelprijs 1924 voor physiologie en geneeskunde is toegekend.

De huldiging van Albert Vogel

Donderdagavond 1.1. werd de heer Albert Vogel (x), de bekende declamator, ter gelegenheid van zijn zilveren jubileum als zoodanig, te 's-Gravenhage gehuldigd.

Zuster S. G. Heldema

te 's-Gravenhage, die benoemd is tot directrice van het Academisch Ziekenhuis te Leiden.

HET ZONNIGE HUIS

DOOR ANNIE MOLENBEEK

Ze hadden eindelijk een woning naar hun zin gevonden. Else was er verrukt over en kon niet dikwijls genoeg, nu ze den sleutel had, even naar het huis wippen om een kijkje te nemen.

Dit was nu een huis waarvan ze écht hóuden zou, in tegenstelling met dat, hetwelk ze nu bewoonde, waar nooit één zonnestraaltje naar binnen drong, daar het tusschen hooge, zware gebouwen inlag, die haast al het licht benamen. 't Was er vochtig en vooral bij regenweer was de klamheid niet uit huis te houden. Dan konden de kamers er zoo somber uitzien dat Else en ook Max, haar man, zich beklagden dat ze hierin een deel van hun jonge leven moesten slijten, genoodzaakt als ze waren voor Max' positie bij het kantoor te wonen. Maar na eenig overleg waren ze er in geslaagd een oplossing te vinden om dit bezwaar te overwinnen. Toen ze zoover waren gingen ze natuurlijk alleen naar zonnige, lichte, vroolijke huizen kijken, en die waren er gelukkig nog genoeg.

Het was een genot voor Else en Max naar hartelust te mogen kijken, om tot „kiezen” te komen en toen de keus gedaan was, was 't weer een genot zich te verlustigen in het toekomstig bewonen van 't idyllische huis.

Een idyllisch huis wás het. Het lag verscholen tusschen 't gebladerte en wilde wingert omstrengelde de witte muren en het roode dak kwam als een puntig mutsje er boven uit.

Het geluk van dit jonge paartje, waaraan nooit iets had ontbroken dan wat zonneschijn in huis, was nu volmaakt! Zonneschijn in hun hart was er steeds vólop geweest. Ieder vertrek in het oude huis kon daarvan getuigen en de donkerste regendag was nooit in staat geweest de zon uit hun hart te verjagen. Ze waren dól op elkaar en de wederwaardigheden van hun vijfjarig huwelijksleven hadden hen steeds nauwer saam gebracht.

Else zong en lachte den geheelen dag en ze was blij als een kind met al het nieuwe van haar leventje.

Ter wille van haar vrijheid had ze geen „grootte meid” willen hebben. Ze wilde dol en uitgelaten zijn en zich niet behoeven in te houden voor één altijd in de omgeving zijnde dienstbode. Ze had voor de morgen-uren een „daghitje” gehuurd, dan kon ze nog wel een dag per week een werkster laten komen die alles nog eens „extra goed” deed en had ze een boel vrije dagen om net zooveel of zoo weinig uit te voeren als ze maar wilde.

Het daghitje was nog een klein ding met weinig ervaring op huishoudelijk gebied. Else merkte dat het traditioneele vlechtje, meestal door een veter vastgehouden, ook hier niet ontbrak en dat het geheele voorkomen overeenkwam met „het” type van de daghit. Ook in onhandigheden maakte ze geen uitzondering op het gewone type. Ze werkte overigens

liever in den tuin dan in de keuken, wat ze op een buitensporige wijze liet blijken, door, wanneer haar aanwezigheid in de keuken verlangd werd, altijd in den tuin te zijn. Else vroeg zich wel eens af of hier geen misverstand binnengeslopen was: 't kind kon toch niet uit de advertentie: „Handig meisje gevraagd om in de morgenuren in de huishouding behulpzaam te zijn”, gelezen hebben: „Gezellig meisje gevraagd om zich in de morgenuren in den tuin aangenaam bezig te houden?”

Enfin, ze was al erg blij dat ze bij het meisje geen verwondering bemerkte als ze zich in haar „dolle buien”, zooals Max het noemde, liet vervoeren tot dingen, waar een „grootte meid” niets dan een medelijdend schouderophalen voor zou hebben gehad. Ze had soms een onweerstaanbare behoefte door de lange gangen te galmen, enkel maar om „gek” te doen, dan weer kon ze als een wervelwind den tuin in hollen met het kleine, witte hondje, „Doggy” aan haar rokken.

Max hield juist van die dolle buien, dan was ze als een kind,

Als Max 's middags vijf uur van zijn bureau kwam, moest Else de laatste hand aan 't eten leggen en was hij aangewezzen om de logée bezig te houden. Ze konden samen gezellig praten, meestal in den tuin. Bep was heel ongedwongen bij Max, ze sprak over alles wat haar boeide en hij voelde zich met 't meisje als met 'n kameraad die hij reeds jaren kende.

Alleen Else miste iets.

Ze miste het intieme van het schemeruurtje. Dan had ze met Max gezeten in de serre of in den tuin, haar hoofd aan zijn schouder tot de avond al meer en meer zijn schaduwen vallen liet en het donker werd. Dan nam Max haar mee naar de kamer en als dan de lamp werd aangestoken, bleef die warme, innige stemming rondwaren om hen heen. Nu werden die mooie uren gevuld met luchtig gelach en cigarettens rooken . . .

Bep en Max hadden een zoet geheim.

Ze hadden elkaar al te diep in de oogen gekeken. Wat ze daarin lazen gaf hun ieder een groote voldoening. Toen konden ze het kijken niet meer laten, en ze lazen steeds meer en het beviel hun bovenmate.

Ze dachten niet na of ze wel mochten toegeven aan dat geluksgevoel, ze wisten niet meer wat denken was, ze lieten zich gaan op de niet te stuiten verlangens om elkander lief te hebben.

Ze hadden eenigen tijd dapper vermeden elkaar in de oogen te kijken, maar nu ze wisten . . . ach, wat hielp terughoudendheid nu nog. Ze wilden niet denken, alleen maar droomen. Het zou al te wreed zijn uit dezen mooien droom wakker geschud te worden. Ze wilden het droomenland binnengaan, dat zich zonnig en tooverachtig voor hun oogen uitstreckte.

Het was zoo nieuw, zoo ongekend, vol mysterie. Ze wilden opgaan in het ijle, brooze geluk. Hoe kon iets wat zooveel geluk gaf, verkeerd zijn?

Bep was gelukkig. Hoe licht en blij waren deze zomerdagen voor haar geweest en hoe wondermooi was nu haar leven, nu ze voor de eerste maal iemand lief had.

Ze wilde Else's ongeluk niet. Te weten dat Max een mooie sympathie voor haar voelde, maakte haar geluk reeds uit.

Ze wilde Else niet bedriegen, maar ze was ook niet flink en goed genoeg om Max uit den weg te gaan.

„Nu nog niet,” dacht ze, „later.”

Maar ze kon geen afstand doen van haar kort geluk, ze bleef steeds met het voornemen rondloopen nu spoedig afscheid te nemen, maar ze stelde het weer uit . . .

Max was onrustig. Hij genoot van Bep's gezelschap, maar voelde telkens een pijnlijke stilte als Elly er bij was. De verhouding onderling was veranderd. De prettige, vriendschappelijke gevoelens voor elkander waren vertroebeld tot tegenstrijdigheden. Het kwam Max voor alsof hij een soort van complot tegen Else smeedde. Al had hij dit eerst niet beseft, thans voelde hij 't als een smaad voor Else om met hun drieën te zijn. Neen, dat mocht niet . . . hij kon het niet verdragen.

Maar als hij Bep weer aanzag in haar stralende jeugd, zoo onstuimig en vol levenslust, dan trok ze hem aan, onweerstaanbaar.

Typisch grachtje te Brugge.

De op deze pagina gereproduceerde foto's, die wij ontvingen in de afdeling „Natuuroproffen” van onzen Fotowedstrijd, zijn alle drie bekroond met een troostprijs, bestaande uit een fraaie gravure op oud-hollandsch carton, welke inmiddels reeds aan de rechthebbenden is toegezonden. — De bovenstaande foto is ingezonden door Mej. C. Ritman, Maredijk 151, Leiden.

zoo spontaan en blij. Ze was een impulsief wezentje, geheel afhankelijk van innerlijke stemmingen. Ze kon ook soms heel neerslachtig zijn en dan was niets in staat de somberheid te verdrijven, tot plotseling de wolken wegdreven en de zon in de gedaante van haar lieven, blijden lach weer tevoorschijn kwam.

Er kwam een brief van een vriendin van Else, waarmee ze al van haar kinderjaren af vriendschap had gesloten. Ze hadden samen veel gecorrespondeerd en elkaar veel „harts-geheimen” toevertrouwd. Die brief bevatte het verzoek om een weekje te mogen komen logeeren. Eerst waren Max en Else weinig ingenomen met het verzoek, daar ze het als een missen van hun vrijheid beschouwden, maar Else, gedachtig aan de gastvrijheid, die zij zelf wel had genoten in het huis van haar vriendin, wist Max tot een toestemmend antwoord te bewegen.

Toen de vriendin, Bep heette ze, gearriveerd was, zaten ze 's avonds in den tuin thee te drinken.

Het zou zeker een gezellige tijd worden met „Bep”, overwoog Else. Bep was een leuk type, haar oorspronkelijkheid deed frisch en prettig aan, zoodat het een genot was naar haar te luisteren.

Ze wist alles van den zonnigen kant te bekijken en het leven leek haar één lachende, blijde feestelijkheid. Haar geestigheid was van een goede soort; ten koste van anderen maakte ze nooit grappen.

Max en Else genoten werkelijk van haar tegenwoordigheid. Ze ondervonden dat hun samenzijn niet werd verstoord, maar dat de vroolijkheid in huis zelfs werd verhoogd.

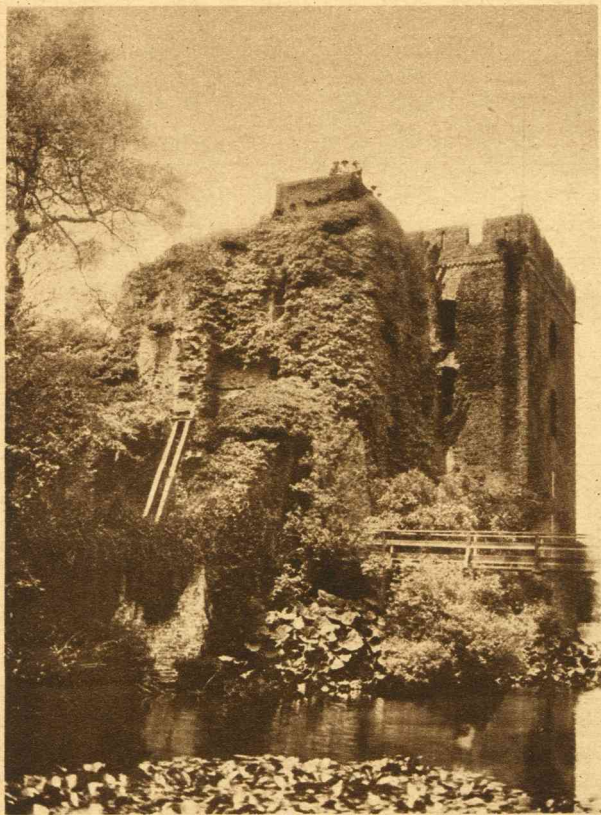
Bep was zoo mooi en ze kon alles. Ze zong goed, speelde uitstekend piano, ze deed aan sport en . . . ze danste.

Ja, vooral haar dansen had een bijzondere charme. Max onderging er de bekoring van, vooral toen ze als Oostersche Prinses gekleed een Egyptischen dans uitvoerde, sober van gebaar. Haar lichaamslijnen waren van een sublieme schoonheid en het lange, bruine haar viel in lange golven over haar schouders.

Bep had lessen genomen in plastisch dansen en met hart en ziel voelde ze er voor. Ze hoopte het zoo ver te brengen dat ze met genoeg zelfvertrouwen voor het publiek kon optreden.

Het „weekje” logeeren werd wel een maand en nog wilden Else en Max van geen heengaan weten. Ze hadden het zoo gezellig met hun drieën en Bep had zooveel tijd als ze maar wilde. Else oefende zich in passende begeleiding op de piano voor Bep's dansen. Het was een behoefte voor Else geworden om Bep te zien dansen. Zij zelf had zich ook steeds zoo aangetrokken gevoeld tot de kunst der plastiek, maar Max had het haar afgeraden om zich er verder op toe te leggen.

„Vreemd,” vond Else, „dat hij nu toch zoo enthousiast er voor was. Vooral de Lente-dans had hem bovenmate geboeid.”

De Ruïne van Brederode.

Ingezonden door den heer H. F. R. Heener, Rh. Feithsstraat 41, Amsterdam.

De dikste boom van Nederland,

gelegen bij Verwolde (G.). De omvang van den stam is 6½ meter. Ingezonden door den heer P. van Tigcheloven, Bellevoysstraat 81a, Rotterdam.

En dan dacht hij niet meer, wilde hij niet meer redeneeren of het goed was of niet . . .

Maar 's nachts, als hij niet slapen kon, was alles zoo heel anders dan in het zorgeloze licht van den dag.

Hij zag dan Elseke, zijn jonge vrouwtje, naast hem, die vol vertrouwen haar hoofd aan zijn schouder gelegd had en rustig sliep met haar trouw en aanhankelijkheid.

O, dan, dan was alles wel zorgelijker en tragischer, dan kon hij dit probleem niet zoo gemakkelijk van zich afschudden en werd zijn hoofd gepijnigd met alle sombere gedachten.

„Elly, zijn vrouwtje, waarmee hij vijf jaar lang zoo geluk-

altijd was het weer de eenige oplossing die hij vond : dat Bep weg moest gaan. Maar, als de ochtend was aangebroken en hij Bep weer zag en zij hem omringde met haar liefde en hartelijkheid, waren al zijn goede voornemens als sneeuw voor de zon versmolten ; dan dacht hij niet meer aan de marteling van den nacht. Bep's aanwezigheid vergoedde al de kwellingen van zijn wroeging. Om het gevoel van schuld geheel te verdooven overlaadde hij Else met lieve attenties. Daardoor gaf hij haar, wanneer haar vertrouwen somtijds even aan 't wankelen begon te raken, haar gerustheid terug.

Maar elken nacht begonnen de kwellingen opnieuw.

Hij vond zich een lafaard, een zwakkeling. Hij bleef in het wagnet gevangen.

Hij had beiden lief.

Op een dag ontving Bep een brief. Die noopte haar afscheid te nemen en te vertrekken. De ware reden vertelde ze niet, maar haar afscheid was haastig en toen Elly haar spijt uitdrukte dat Bep, nu ze zoo onverwacht weg moest, geen afscheid van Max kon nemen, zei ze dat ze dit reeds gedaan had. Else begreep niet wanneer dat geweest kon zijn, maar Bep gaf haar geen gelegenheid tot vragen. Ze vroeg om naar boven te mogen gaan om haar bagage in orde te maken.

Toen Max tegen etenstijd 's middags thuiskwam, vond Else hem vreemd en stil. De vrijheid, waarnaar ze in een hoekje van haar hart toch verlangd had, was heelemaal niet zoo mooi als ze zich had voorgesteld, nu Bep weg was.

Aan tafel trachtte Max wel opgewekt te spreken, maar het klonk gedwongen en onnatuurlijk. Hij vertelde een paar kantoor-aardigheden, maar vermeerde zorgvuldig Bep's naam te noemen.

Else bemerkte het en het verontrustte haar. In de komende dagen sloeg ze Max met een angstig hart gade en haar vrees groeide meer en meer aan. Ze wist nu zeker dat Max Bep miste en zijn gedachten voortdurend bij haar waren.

Na drie weken, waarin ze bij hem geen verandering had kunnen bemerken, eerder een toenemen van zijn onrust, kon ze zich niet langer weerhouden er met hem over te spreken.

In haar waanzinnige droefheid ging ze zelfs zoover hem aan te raden aan den voor hen beiden onhoudbaren toestand een einde te maken en naar de vrouw te gaan van wie hij hield. Hij had haar bijna gelukkig aangekeken na deze woorden . . . toen had ze niet meer op zijn antwoord willen wachten.

Ze had zich op haar bed geworpen in wilde smart en telkens weer zijn gezicht gezien dat opklaarde bij haar voorstel . . . Dus hij had dit gewild en alleen uit plicht of uit medelijden nagelaten.

De dagen die op dit onderhoud volgden hield Else zich bijna uitsluitend in haar eigen kamer op. Ze liet alles met een doffe onverschilligheid aan het dienstmeisje over. Alleen bij de maaltijden kwam ze beneden.

Soms drong het tot haar door dat het haar verwonderde dat Max geregeld op de gewone uren thuiskwam. Hoe kon hij zich nog om regel en orde bekommeren nu alles, alles veranderd was ?

Hij was vol zorg en oplettendheid voor Else, maar zij kon het niet verdragen. Ze was vol bitterheid en wantrouwe al zijn handelingen.

Hij deed het enkel uit medelijden of een soort van aangeboren ridderlijkheid, meende ze, en het was waarheid dat hij niet háár, maar een andere vrouw lief had. Voor die vrouw,

eens haar intiemste vriendin, voelde ze een diepe minachting. Ze wilde niet luisteren als hij zei dat er geen boos opzet geweest was . . . het feit, het vreeselijke feit bestond.

Er kwam een dag dat Max afweek van zijn gewoonte om tegen vijf uur thuis te zijn. Het een na het andere uur verliep en hij kwam niet.

Else was ten laatste radeloos. Angst en smart streken om de overhand.

Toen kwam er een briefje van hem waarin hij haar kort maar vol wanhoop vertelde van zijn strijd die hem nu dit

De Groothoofdspoort te Dordrecht.

In verband met het feit dat van Staatswege gelden beschikbaar worden gesteld voor de restauratie van de Groothoofdspoort te Dordrecht, brengen wij hierboven een foto van dit bijzonder fraaie historische monument.

kig geweest was, wier eerste jeugd hem had toebehoord ! Zijn klein kind-vrouwtje, wat is ze lief, dacht hij . . . Maar Bep, Bep met haar onstuimige natuur, haar geest, haar oogen, haar stem, haar lang, bruin krullend haar, dat hij zoo menig keer onder 't dansen heeft kunnen bewonderen . . . Hoe is dit in 's Hemelsnaam zóó gekomen ? Hoe moet hij deze situatie oplossen, hoe zijn gemengde gevoelens ontwarren ? Hij mag Elly niet gaan bedriegen. Al houd hij van Bep, Elly mag hij niet verwaarloosen."

Hij neemt zich voor deze gedachten tegen Bep uit te spreken. Morgen wil hij met haar praten en haar aantoonen dat het oneerlijk van hen is nu nog langer bij elkaar te blijven, onder één dak te wonen.

Zijn gedachten draaiden steeds in een kringetje rond en

En vogel zonder vleugels.

Op onze foto ziet men den Kiwi, den merkwaardigsten vogel der wereld, die in het geheel geen vleugels heeft. Hij is de laatste van een vogelsoort, die meer dan een miljoen jaar geleden veelvuldig voorkwam. De Kiwi houdt zich overdag verborgen en komt slechts des nachts tevoorschijn om: voedsel te zoeken, dat hij met zijn langen sterken snavel uitgraaft.

besluit deed nemen ; hij had gevochten tegen twee tegenstrijdige machten en de sterkste had hem meegevoerd.

Een klein, ineengedrongen menschen-kind zat in de groote, verlaten huiskamer van Sunny Home en staarde in niet-kunnen-begrijpen op het kleine velletje papier, dat haar leven vernietigde. „Zonnig huisje, ja, zoo zullen wij het noemen," hoorde zij zich nog zeggen en met schrijnenden weemoed dacht ze : „Sunny Home — Zonnig Huis, welk een valsch zonlicht heeft er in je kamers geschenen !"

Het oude, vochtige huis, waar ze vijf jaar gewoond had, wist wel iets te vertellen van een zuiverder geluks-zon, een wonderlijke zon, die in menschen-harten schijnen kan, ook al valt er geen streep zonlicht door de vensterruiten.

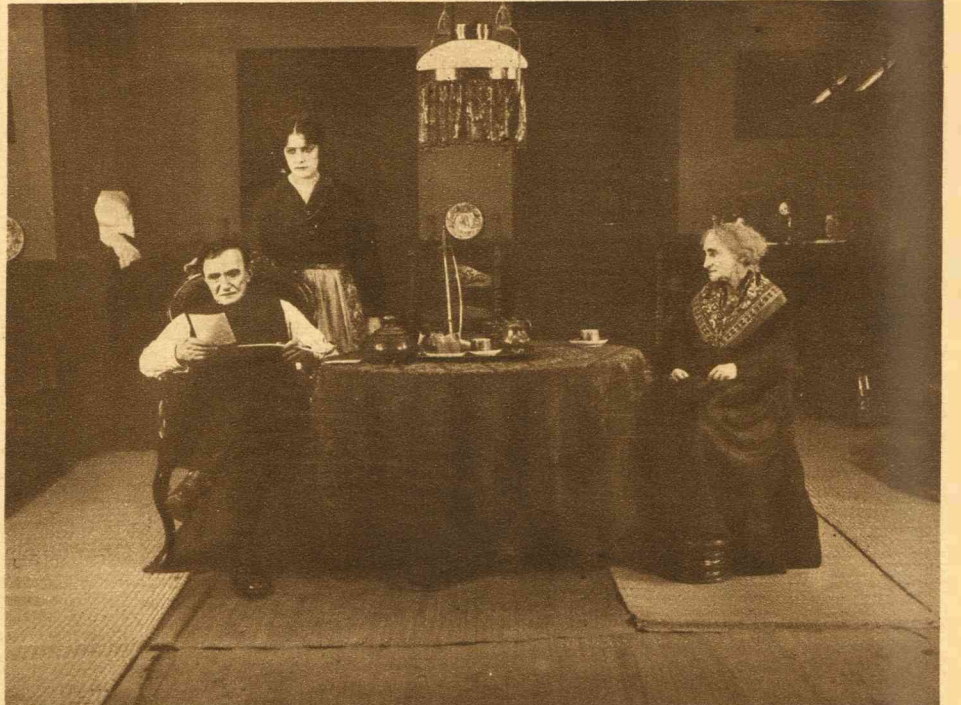

De Circusdirecteur (Louis Bouwmeester, rechts) in het circus.

In drie bioskoop-theaters wordt thans een Hollandsche film afgedraaid: „Het Hollandsche Circus", geëscèneerd door Theo Frenkel Sr., vervaardigd in de ateliers der Dutch Film Cie. te Haarlem en met den grootmeester van onze tooneelspelers, Louis Bouwmeester, in twee hoofdrollen, in die van den circusdirecteur Hendrik van Dalen en diens broeder, een boer. Verder zagen wij mevrouw de Boer-van Rijk, Frits Bouwmeester, Kitty Klüppell, Piet Köhler, Willem Hunsche en nog vele andere bekende acteurs en actrices op het witte doek. Deze film behoeft stellig niet onder te doen voor het meerendeel der buitenlandsche.

Het verhaal is zeer romantisch : De circusdirecteur zit op zwart

zaad. Hij vraagt geld aan zijn broer, die er echter niet beter aan toe is, daar hij juist een proces verloren heeft tegen een O-Weeër. De dochter van dien boer echter was toevallig verliefd op den zoon van haars vaders doodsvijand en vice versa, weshalve de boer zijn dochter en de O-Weeër zijn zoon de deur uitwerpt. Later maakt zij het ter wille van de deugd af en zoekt onderdak bij haar oom, den circusdirecteur. Ook deze heeft hevige avonturen. Hij is verliefd op een boosaardige schoolrijdster, aan wier macht hij zich niet kan onttrekken en die een amourette onderhoudt met een worstelaar. Hij raakt door het een en ander aan den drank en vóórdat hij aan delirium sterft, heeft hij nog juist gelegenheid de banden van zijne

Het gezin van boer van Dale.

dochter in die van een braven clown te leggen, die ook een werkzaam aandeel in de handeling heeft. De O-Weeër verlangt naar zijn zoon en die komt juist op het gewenschte oogenblik. Intusschen is de boer, na een brand, door een knecht gesticht — hij was geassureerd — er weer boven op gekrabbeld, al was hij nog niet bepaald een man in bonis. Zijne dochter komt bij hem terug, zal gelukkig worden met den geliefde haars harten, terwijl de brave boer zijn nicht met den clown incluis, in huis neemt, hetgeen zeer ontroerend en aanbevelenswaardig is. Wij genoten in het gezellige zaaltje der Passage-Bioskoop van het prachtige mimenspel van den grooten Louis en van dat van de anderen. Edmond Visser.

HET HERVONDEN GOUDLAND

Een verhaal uit Zuid-Arabië
door NIELS MEYN

Geautoriseerde vertaling uit het Deensch

27)

Hoofdstuk VI.

EEN ONVERWACHTTE ONTMOETING.

Het duurde niet lang of de aanval begon. Er dreunde een kanonschot, gevolgd door hevig geweervuur. Toen schalden de woeste krijgskreten der Arabische ruiters: „Allàh Akbàr! Allàh Akbàr!”

Weer knetterden de geweren, maar ditmaal volgde er een daverend hoera-geroep. Een handjevol ruiters kwam in den pas te voorschijn, joeg in razenden galop voorbij en verdween weer.

Toen brak er weer een veelstemmig donderend hoera los en opeens wemelde het van grijze khakimannen, die in gesloten gelederen avanceerden. Clarcke's lange figuur stak boven de anderen uit. Het waren alles bij elkaar 35 man. De overige vijf kwamen achteraan met de gevangenen, de bagage, en met hen de professor en Heavenson. Het kanon werd vooruitgeschoven met den mond naar voren, gereed om de volle laag te geven. De soldaten, die een meer hardnekkigen tegenstand hadden verwacht, gilden luidkeels hoera, maar hun kreten gingen weldra, bij het toenemen van hun geestdrift en strijd lust, in een ongearticuleerd gebrul over.

Ze hadden bijna de plek bereikt waar de pas een scherpe bocht maakte en ze matigden hun vaart, toen er van de andere zijde een schel geroep weerklonk. De opmarsch werd oogenblikkelijk gestaakt en allen schaarden zich achter het kanon. Clarcke greep zelf het affrektouw. Om den hoek verscheen een handjevol soldaten in vluggen draf.

„Vuur!” schreeuwde Clarcke, maar op hetzelfde oogenblik ontdekte hij, dat het Stringer en zijn manschappen waren. „Stop!” brulde hij. Een enkel geweer ging af, maar Clarcke sloeg nog bijtijds tegen den loop, zoodat de kogel fluitend de lucht in vloog.

Enkele seconden bleven beide partijen stom van verbazing tegenover elkaar staan, toen werden ze tot zichzelf gebracht door een donderend geraas, eerst van den eenen en toen van den anderen kant. De zware ijzeren deuren waren neergevallen en ze zaten opgesloten als muizen in een val. Een luide bazuinfanfare schalde door de lucht en uit de bosschen van het buitenste dal krioelden de vijandelijke krijgers naar voren en wierpen zich als een zwerm sprinkhanen op de achterhoede der expeditie. Er was eenvoudig geen sprake meer van een gevecht. Eer de verbaasde soldaten ook maar een schot hadden kunnen lossen, waren de wapens hun uit de hand geslagen en werden de drie gevangenen onder luide triomfkreten bevrijd. De professor en Heavenson moesten het lot der anderen deelen. Al de zeven mannen werden geboeid en weggevoerd.

Intusschen heerschte er in den nauwen pas tusschen de twee ijzeren poorten de grootste verwarring. Clarcke, die zich 't eerst van zijn verrassing herstelde, greep het eene wiel van het kanon om het te doen keeren, maar het was te zwaar voor de krachten van één enkelen man en bovendien kon er geen sprake van zijn om het te gebruiken voor 't stukschieten van de ijzeren poort, want de soldaten stonden daar man aan man tegenaan en beukten met bijlen en geweerkolven op het metaal.

De verwarring duurde eenige minuten; toen gelukte het Stringer om de orde te herstellen. Maar nauwelijks was het rustig geworden, of er klonk een luide stem van achter de schietgaten in den rotsmuur.

„Geeft u over,” werd er in goed Engelsch geroepen. „Legt terstond de wapens neer anders worden jullie zonder genade neergeschoten.”

Een reeks doffe knallen, die in den nauwen pas als donderslagen klonken, volgden op dit bevel, en een regen van projectielen uit een der loopen sloeg tegen den rotsmuur, boven de hoofden der opgesloten mannen, ten bewijze, dat het ernst was. Er was niets tegen te doen. Vanuit de smalle schietgaten kon men binnen een minuut de heele expeditie wegmaaien.

Clarcke wierp zijn karabijn op den grond, en gespte zijn revolvertasschen af; toen stak hij de armen in de hoogte. „We geven ons over,” riep hij.

Stringer vloekte gedurende een kwart-minuut aan een stuk door, toen volgde zijn wapen dat van Clarcke.

De soldaten verzamelden zich om hun aanvoerders en gooiden de geweren weg. Geen van allen hadden ze lust, om neergeschoten te worden als weerlooze dieren bij een klopjacht.

„We eischen vrijen aftocht,” riep Clarcke, „ik beloof op mijn eerewoord van Amerikaansch gentleman, dit land onmiddellijk te verlaten.”

Een luid gelach was het antwoord op zijn woorden. Toen ging er boven in den rotswand een deurtje open en werd er een touwladder neergelaten.

„Wilt u als 't u blijft één voor één naar boven klimmen,” klonk weer dezelfde stem. „Wie talmt, wordt neergeschoten.”

Er knalde een revolvershot om te toonen, dat de bedreiging gemeend was. Stringer vloekte en klom toen het eerst naar boven en werd door de opening getrokken. Hij werd dadelijk op den grond geworpen en met zware ketenen beladen. Met Clarcke en de overigen ging 't precies zoo. Toen men zich van de geheele strijdmacht verzekerd had, schalden de bazuinen en werden de zware deuren onder groote krachtsinspanning weer opgetrokken. Een troep krijgsvolk raapte de wapens op en laadde ze op de gereedstaande ezels. Het kanon

Een zonderlinge steenvorming.

Op eenige mijlen afstand van San Francisco (Amerika) bevindt zich een rots, die den vorm heeft van een menschenhoofd. In deze rots ligt bovendien nog een warme bron, en de damp van deze bron verlaat het hoofd juist bij den mond. Een ondernemende Yankee heeft nu den origineelen inval gekregen — en dezen ook in werkelijkheid omgezet — een groote pijp te laten maken, en deze in den mond te steken. Op een afstand gezien is het nu precies alsof de rots rookt.

werd aangespannen en de gevangenen werden in het gelid geplaatst, onder scherpe bewaking van soldaten met getrokken sabel. Kort daarop verscheen een ruiterschaar in den pas, de kameelen en de zeven laatste leden der expeditie met zich voerend.

Clarcke, die naast Stringer in 't gelid stond, boog zich naar hem toe. „'t Is met ons gedaan,” riep hij, „we zullen morgen de zon niet meer zien opgaan.”

„Och kom,” antwoordde Stringer, „we hebben nog een troef in de achterhand. In het bosch achter het fort liggen twee van mijn manschappen met den opperbevelhebber van het rijk en diens vrouw, beiden stevig gebonden. Ze hebben volop proviand en een heel pak dynamietpatronen. We hebben ons laatste woord nog niet gesproken.”

Een toornige uitroep van een soldaat en een harde slag met de schacht van de lans onderbrak hun gesprek en op het zelfde oogenblik zette de troep zich in beweging. Het ging langzaam, en eerst tegen middernacht bereikte men de kazerne bij de stadspoort. De gevangenen werden naar binnen geleid en elk in een afzonderlijk vertrek opgesloten. Kapitein Billstone en zijn manschappen had men dienselfden middag gehaald en ze hadden zich weer in de boeien moeten laten sluiten.

Den volgende morgen vroeg kreeg ieder der gevangenen een schotel gekookte rijst met vleesch en een kroes water. Toen werden ze naar de binnenplaats gedreven en in een lange rij opgesteld.

Onder scherpe bewaking van reusachtige krijgers trokken ze daarna door de stadspoort en door de propvolle straten. De sterke soldaten hadden moeite om de fanatieke, opgewonden volksmenigte in bedwang te houden.

De lucht weergalmde van verwenschingen en gehoon, en een regen van rotte eieren en vruchten,

om van erger dingen niet te spreken, daalde op de gevangenen neer.

De volksmenigte werd steeds dichter en het was heusch een opluchting voor de gevangenen, toen de poort van het paleis zich achter hen sloot en ze het fluitend gezwiep hoorden van de rieten stokken der lijfwacht, die het gepeupel uiteenjoeg.

Ilisah-Ada zat op haar troon, gekleed in haar koninklijk gewaad en omgeven van krijgslieden in schitterend gouden harnassen. Rechts van den troon zaten haar raadslieden en links waren Elver en Holst achter een met parelen geborduurd schut verborgen.

Aan den voet van den troon was een ongelooide osseheid gespreid, die vol donkere vlekken was, en vlak daarbij stond een herculische neger met dierlijke trekken. In zijn hand hield hij een breed, tweesnijdend zwaard, en achter hem zaten twee andere negers op hun hurken voor een bos bamboestokken en een rol touw.

Al de geboeide mannen werden tot vlak voor den troon geleid. Ilisah-Ada keek hen lang aan en fronste de wenkbrauwen.

„Wie is degene, die verstand heeft van de oude geschriften van dit land?” vroeg ze, en haar mooie, melodieuze stem weergalmde in de groote zaal, „en wie is het, die hierheen is gekomen om een leer te verkondigen, welke niet is die van Allah en den Profeet?”

Professor Oakland trad vooruit, den zendeling met zich meetrekkend. „Vorstin,” antwoordde hij, „ik ben het, die de geschriften der vergeten volkeren navorscht en deze man wil aan u zijn geloof prediken.” Hij wilde nog meer zeggen, maar Ilisah-Ada onderbrak hem met een handgebaar: „Ik weet, dat gij beiden onschuldig zijt aan den overval van mijn land. Gij zijt vrij en kunt doen wat u behaagt. Mijn woord blijft er u borg voor, dat u geen overlast zal worden aangedaan. Maar ge kunt nooit meer naar uw eigen volk terugkeeren.” Zij gaf een teeken en twee soldaten snelden toe en maakten hun ketenen los. „Gij, eerwaardige grijsaard,” ging ze voort, „moogt mijn woorden in uw barbaarschen tongval vertalen en mij daarna mededeelen, wat die ongeloovige roovers antwoorden.”

Oakland trok een gezicht. 't Is nooit prettig, om een grijsaard genoemd te worden, vooral niet door een bekoorlijke jonge vrouw.

Ilisah-Ada nam weer het woord: „Gij overigen hebt zware misdaden op uw geweten. Als roovers hebt gij mijn krijgers in de woestijn overvallen en uitgeplunderd. Ge hebt uw woord gebroken en daarna de soldaten van het fort in de bergen vermoord. Bovendien hebt ge den muur en de torens bij den pas tusschen de twee dalen vernield en in uw overmoed hebt ge het gewaagd, de onderwerping van mijzelf en van mijn volk te eischen. Mijn antwoord hebt ge ontvangen en nu staat ge hier geboeid aan mijn voeten. Ik vraag u, waar blijft het vuur en de verdelging, die gij vanuit den hemel op ons zoudt doen neerdalen?”

Zij zweeg, terwijl de professor haar woorden vertaalde. Clarcke beet zich op de lippen en Stringer vloekte. Kapitein Billstone liet beschaamd het hoofd hangen.

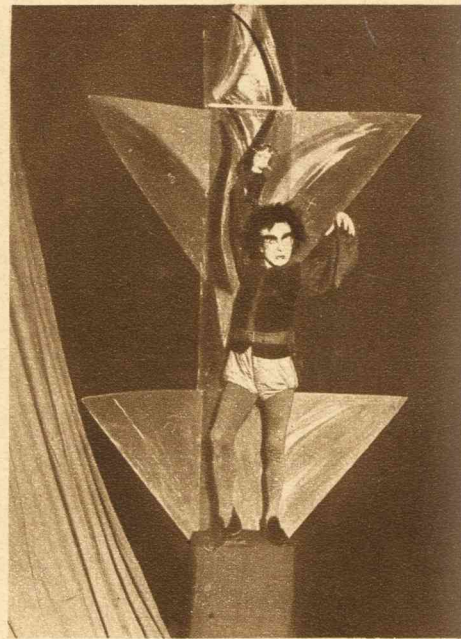
Ilisah-Ada ging voort: „Uw misdaden zijn vele. Hoort nu, welke straf wij hier in de stad hebben gesteld op hetgeen gij misdreven hebt. Op bedreigingen en hoon tegenover 's lands vorst en volk staat de straf van honderd stokslagen. Hij die zijn woord breekt, moet zijn rechterhand verliezen. Voor vernieling van huizen en tuinen wordt een oog uitgestoken en roovers en moordenaars worden onthoofd. Hoort nu mijn vonnis aan: Vandaag wordt u allen het rechteroog uitgestoken. Morgen ontvangt gij ieder vijftig stokslagen onder de voetzolen en den dag daarna wordt u de rechterhand afgehouden. Den volgende morgen ontvangt ge dan de overige stokslagen en wordt ge in 't openbaar te pronk gesteld, om dan 's avonds onthoofd te worden waarna uw lichamen in de groeve in het gebergte worden geworpen, daar, waar de op lijken azende gieren verblijf houden.” Ze zweeg weer en uit de schaar der krijgers steeg een gemompel van bijval op, terwijl de professor met bevende stem het wreede vonnis vertaalde.

Toen hij gereed was, nam Ilisah-Ada opnieuw het woord. „Er bestaat echter een middel,” sprak zij, „waardoor gij uw ellendige levens kunt redden. Wie van u zijn dwaalgeloof wil afzweren en de leer van den profeet wil aannemen, dien wil ik vergiffenis schenken.”

Oakland vertaalde snel, en dadelijk was er een groot gedeelte van de soldaten, ja ongeveer twee derden, die vooruitsnelden en de handen omhoog staken.

(Wordt vervolgd)

HET WERELDPANORAMA

„Marleken van Nijmegen“.

een mysteriespel uit de vijftiende eeuw, dat, met moderne regie, in België een groot succes behaald heeft en deze week ook in Den Haag zal worden opgevoerd. Links: Marieken wordt door haar Moei verdreven. Midden: Een viertal der Vlaamsche acteurs. Boven de duivel. Rechts: Moenen, de éenoogige duivel.

De Prins van Wales

op zijn ranch in Alberta, waar hij zijn vakantie doorbracht, gekiekt. De Prins draagt een rijbroek, die in Engeland zeer modern is.

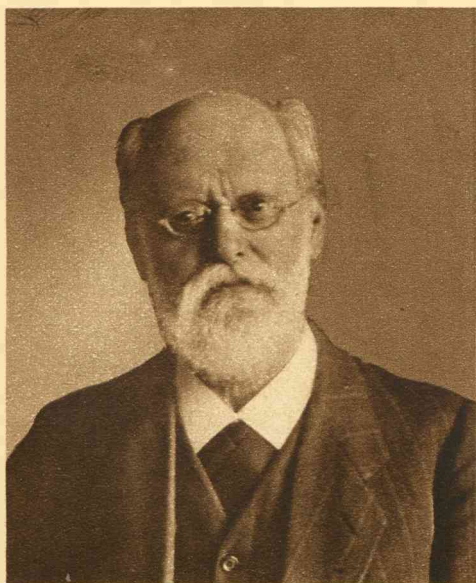
In een kano van Sydney naar New York.

De Canadees George Smyth, die met een lichte kano een tocht van Sydney naar Rome maakt. Hij roeit via New York (waar hij na een vaart van 52 dagen reeds is aangekomen), Londen en Parijs.

Een stier van 2200 pond.

die de vorige week op een veetentoonstelling te Berlijn met den eersten prijs bekroond werd.

Karl Kautsky.

de beroemde Sociaal-democraat, die de vorige week zijn 70sten verjaardag vierde.

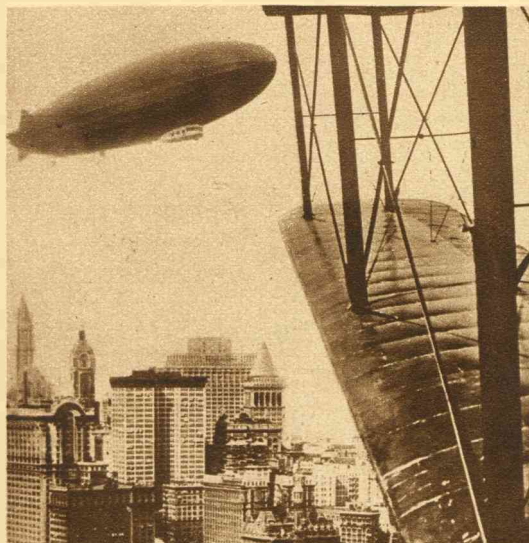
De Mexicaansche „Vesuvius“ in actie.

Een zeldzame opname van den met sneeuw-bedekten Popocatepetl, den Mexicaanschen „Vesuvius“, in werking.

Mgr. Th. Lud. Heylen,

bisschop van Namen (België), hoopt 30 Oct. a.s. zijn zilveren feest als zoodanig te vieren.

Aankomst der Z.R. III in Amerika.

Het luchtschip boven de wolkenkrabberswijk van New York, gefotografeerd van uit een vliegmaschine.

Jackie Coogan (1) in Berlijn,

waar het ventje een kinderfeest gaf, waarop elk kind een luchtballon kreeg. (x) Jackie's Vader.

Een zeer ongewone houding.

John Mac Whilly, een bekend Amerikaansch voetballer, gekiekt in een zeer ongewone houding, waarbij hij letterlijk door de lucht vliegt.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Onze Petroleumkachels.

Niettegenstaande onze schitterende herfst dagen met de stralende zonneschijn kunnen de ochtenden en de avonden geweldig kil zijn. Gevoelige naturen, zij die een grootendeels zittend leven leiden, ouden van dagen en zenuwachtige personen gevoelen zich al bijzonder onbehaaglijk in een kamertemperatuur, waaraan een zekere huiverigheid niet vreemd is.

Als de zuinige huisvrouw de kachel nog niet wil stoken omdat het „buiten nog zoo lekker is”, dan zijn de petroleumkachels onze beste vrienden.

Ieder, die wat koud-kleumerig is aangelegd, weet wat het zeggen wil om zich den ganschen dag rillerig en ongezellig te gevoelen.

Een klein beetje warmte doet dan al wonderen. We voelen ons verkwikt en weer „op temperatuur”. Petroleumkachels zijn goede vrienden mits . . . men ze goed verzorgd. Dit is eigenlijk een werkje, dat de huisvrouw zelf behoort te doen. Laat men het aan personeel over, dan is meestal de misère niet te overzien. Rook — walm — weinig warmte — bedorven kameratmosfeer . . . ieder van ons heeft dat wel meegemaakt. Wanneer men een petroleumkachel behoorlijk verzorgt — het gaat ermee als met den man in het huwelijk ! — dan hebt ge er niets geen last van !

Hieronder volgen een paar nuttige wenken (niet voor den man maar voor de petroleumkachels !).

De kachel bestaat gewoonlijk uit de volgende deelen : voet, onderromp, tusschenrand, bovenromp, koprand, deksel en al of niet koperen lamp. Aan het reservoir bevindt zich een vul-dop met schroefsluiting evenals een aanwijzer om den stand van de petroleum in het reservoir te kunnen controleren.

Wanneer de kachel gevuld moet worden, doe men dit nimmer alvorens de lamp uit den romp gehaald te hebben. Na het vullen droge men den laatste goed af.

Wanneer een kachel voor de eerste maal of wanneer er een nieuwe pit in is, gevuld wordt, wachte men minstens 10 minuten met het aansteken, opdat de olie goed in de pit kan trekken.

Bij het neerdraaien moet de vlam direct uitgaan, daar de rand van de brandertafel sluit op den rand van het schoorsteentje.

Wanneer men de kachel wil schoonmaken, neme men eerst de brandertafel weg en wrijf vervolgens met een lap de verkoolde deeltjes van de pit af. Opstaande vezels moeten gladgestreken worden, daar anders de vlam met een punt zou branden.

Men zorge er vooral voor dat geen verkoolde deeltjes aan de binnenzijde van den branderring vallen.

Het ruiken of stoomen van petroleumkachels heeft gewoonlijk een der volgende toestanden tot oorzaak :

1. Of de gaatjes van den brander zijn niet schoon.
2. Op den buitenkant van het bassin is petroleum aanwezig.
3. Of de lamp is niet vol genoeg bijgevoerd.
4. Of de pit is niet goed glad gestreken.
5. Of de pit is te oud.
6. Of de kachel staat niet geheel waterpas.

Rijke bontmantel van chineesch rattenvel. Dat de bewerking uiterst kostbaar is, kan men gemakkelijk begrijpen wanneer men ziet uit hoeveel kleine velletjes deze bontmantel vervaardigd is. De toque, die hierbij gedragen wordt, is uit grijs en jade-groen bandfluweel gevlochten.

Men zette de kachel nimmer op een dik tapijt daar dan de lucht niet voldoende toe kan treden. De speciale zwart gelakte ronde platen, die hiervoor in den handel zijn laten niet alleen de kachel recht staan doch vangen tevens eventueel lekkende druppels op.

Ook wanneer de pit schijnbaar niet versleten is, verdient het aanbeveling telken jare een nieuwe pit te gebruiken.

Volharding bij Kinderspel.

Hoeveel moeders klagen er niet over, dat hun kleintjes nergens eigenlijk echt mede spelen : zij nemen het speelgoed op — zij verplaatsen het . . . maar het is of hun geest er niet mede vervuld is . . . of zij steeds wachten op iets, wat hen eens goed op gang zal brengen. Het zijn meestal zulke kinderen, die een eens aangevangen spelletje al gauw weer in den steek laten voor iets anders, dat ook al weer hun aandacht maar korten tijd boeit . . . Lastig en ongedurig . . . is het oordeel van vele ouders, die tijd, lust en takt missen om zich aan dergelijke kinderen aan te passen.

„Kinderen hebben zich aan ons aan te passen en daar—

Onthoud dit !

De volgende vier dingen komen nooit meer terug :

Het gesproken woord ;

De jeugd ;

De verbeuzelde tijd ;

De gelegenheid, die we voorbij lieten gaan.

mede basta !” zeggen de ouderwetsche mensen en — vroeger was het ook heusch zoo. De tijden zijn echter veranderd en met de tijden ook de meeningen. Tegenwoordig zijn wij ouderen het, die ons aan de kinderpsyche hebben aan te passen. Men versta mij wel : dit wil niet zeggen, dat wij onder de plak moeten zitten van onze bengels. Heelemaal niet hoor ! Al lijkt het er tegenwoordig met het vele akelig overdreven gedoe soms bar veel op. — De verkeerde tenuitvoerlegging van de grondgedachte van de „Eeuw van het kind” heeft al heel wat op haar geweten !

Toch kunnen kinderen het niet altijd helpen, wanneer zij in onze oogen ongedurig zijn.

Wat wij voor ongedurigheid of lastigheid aanzien kan in zeer veel gevallen de uiting van een persoonlijke smaak zijn, die een uiting is van een zeer individueel karakter. Weer andere kinderen willen o zoo graag spelen maar . . . ze moeten eerst leeren spelen net zooals oudere kinderen vaak moeten leeren om te leeren, of beter gezegd : leeren hoe ze moeten leeren.

Wanneer wij een kind bij een stuk speelgoed zetten en zeggen „speel” dan bedoelen we meestal „verveel ons niet” in de eerste plaats en „amuseer je” in de tweede plaats !

Maar — wanneer een kind van binnen uit geen aandrang heeft om te spelen en het gemis van dien aandrang slechts in zijn onontwikkeld zieltje voelt als verveling — dan moeten de opvoeders dien aandrang van buitenaf uitoefenen.

Dit kan op velerlei manieren gebeuren. Eén ding is er echter altijd toe noodig : de onverdeelde aandacht en opmerkzaamheid der moeder die *ongemerkt* een oog in het zeil houdt en weet in te grijpen op het juiste oogenblik.

De fantasie van het kind wacht soms slechts op de vonk der belangstelling om hoog op te laaien. Wij hoeven geen belangstelling te veinzen : het kind voelt zuiver, scherp en onmiddellijk en zal, hoewel intuïtief, werkelijk medeleven van vermomde onverschilligheid weten te onderscheiden.

Een kind, dat geen volharding toont bij zijn spel, baart zijn ouders dikwijls zorg, want, redeneert men, wanneer het kind bij zijn spelen al zoo weinig volharding toont, hoe moet het dan later gaan met lessen leeren en nog later met werken in het leven ? Maak U niet bezorgd zonder reden.

Het kind is een opgroeiend menschje en dat wordt maar al te vaak vergeten.

Wat het kind ons te aanschouwen geeft behoeft nog geenszins het stempel van den volwassene van later te zijn.

Eigenschappen en hoedanigheden kunnen, mits verstandig geleid, vaak het tegenovergestelde uitwerken bij het naderen der puberteitsjaren. En — wij zijn zoo gauw klaar meestal met ons oordeel en zoo heel dikwijls zeggen wij : het is dit of het is dat en het komt daardoor,

terwijl het ons veel beter zou passen om te zeggen : zou het ook dit of dat kunnen zijn ?

Opvoeden is zoeken, ijverig en volhardend zoeken om datgene te vinden waarmede we onze kinderen het beste van dienst kunnen zijn bij hun ontwikkeling.

Hoe het niet moet.

Wenken voor de kinderkamer.

Laat nimmer uwe kinderen ongestraft krom zitten met gebogen rug en schouders.

Wanneer ze of zwak of moe zijn, leg ze dan zooveel mogelijk geheel vlak neer.

Laat nimmer de huismiddeltjes voor in- en voor uitwendig gebruik in dezelfde kast staan : ge zult u dan nimmer kunnen vergrijpen.

Laat nimmer uw kinderen ophouden met eten „omdat het niet netjes staat zoo te schrokken”. Wanneer een kind behoefte heeft aan voedsel, laat het dan eten tot 't verzadigd is — mits dat geen snoepgoed of lekkernij is.

Laat uw kinderen nimmer stijf geregen laarzen dragen om eventuele zwakke enkels te steunen. Dit is een dwaalbegrip. Nauwe, stijf geregen schoenen verhinderen den bloedsomloop en houden de ontwikkeling der spieren tegen. Het gevolg is koude voeten en zwakke enkels.

Laat nimmer toe dat uw kinderen aanmerkingen maken op het eten : wanneer ze iets niet lusten, laat ze er dan een klein beetje van moeten eten : juist genoeg om hun goeden wil te toonen.

Wist U . . .

— dat men meent, dat het tabaksverbruik in de laatste jaren is toegenomen ?

— dat den 19en Juli j.l. te Graz het vierde internationale congres van tegenstanders van het rooken is geopend en tevens een hierop betrekking hebbende tentoonstelling ?

— dat na het gebruik van kleine hoeveelheden eiwitstoffen eerder een gevoel van verzadiging wordt gevoeld dan na het gebruik van groote hoeveelheden koolhydraten ?

— dat vrees voor ziekten de vatbaarheid daarvoor verhoogt ? zoodat het volksgezegde : „mensch, je trekt 't na je eige toe” op een grond van waarheid berust ?

— dat aan mevrouw Curie het eereburgerschap der stad Warschau (haar geboorteplaats) is aangeboden ?

Japon van dun grijs zomerlaken met een metalen kralen-motief versierd. Toque van grijs crêpe Romain met fantasie van grijze uitgekamde struisveeren. De groote zachte ronde mof is van chinchilla of van het tegenwoordig zoo nieuwe „chinchillon”, dat een meesterlijke imitatie van het onbetaalbare chinchilla is.

DE ROODE BURCHT

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

7)

Gerta von Abercron!" jubelde zij. „Nee, neen, kleintje," dempte de graaf haar enthousiasme. „Alleen de oude graaf en haar oudere zuster, Josa heet zij geloof ik, met haar verloofde."

De bos op Isabella's gezicht verdween.

„Hoe jammer, dat Gerta niet is meegekomen," zei ze toen hortend.

„En vóór alles is het jammer, dat de jonge heer von Abercron in Duitschland bleef," zei Don José, zich met een lichte ironie tot het jonge meisje wendend.

Isabella keek haar gast met groote en verbaasde oogen aan, zoodat Don José onwillekeurig de zijne neersloeg.

„Ik had het natuurlijk heel prettig gevonden," merkte zij toen heel koel op, „wanneer ik den jongen graaf Abercron eveneens in Granada had kunnen begroeten. Het is een zeer charmant persoon."

Haar vader, zoowel als haar gast, keken Isabella heimelijk onderzoekend aan. Zij hief echter glimlachend haar glas met de kostelijke champagne, dat de bediende zoojuist gevuld had, op en dronk het tot op den bodem leeg.

Het gesprek liep nog een poosje over de Abercrons, over Duitschland en over het pensionaat in Zwitserland, waar Isabella de jonge gravin Abercron had leeren kennen, maar er heerschte toch een duidelijk merkbare gedrukte stemming in den kleinen kring. Toen Isabella het teeken tot het beëindigen der tafel gaf, haalden allen verlicht adem.

De koffie werd geserveerd op het terras, dat, geheel door witte rozen omrankt, een tooverachtige omlijsting bood voor Isabella's donkere schoonheid.

Don José kon zijn oogen niet van het mooie meisje afhouden, dat reeds sedert eenige jaren al zijn zinnen geboeid hield.

Isabella te verwerven, dat was het doel van zijn leven. Of hij het bereiken zou? Hartstochtelijk verlangde hij naar den tijd, waarop hij Isa de zijne zou kunnen noemen, maar Donna Isabella, die hem vroeger altijd verheugd tegemoet gesprongen was, die steeds lachend met hem geschertst had, was vandaag zoo onverklaarbaar terughoudend. Toch verleende haar terughoudendheid haar in zijn oogen een zeer bijzondere bekoring.

Het was wel waar, Isabella was geen kind meer, zij kon hem niet meer vrolijk om zijn hals vliegen, zooals vroeger, wanneer hij stapels zoetigheid voor haar meebracht, waar zij zooveel van hield.

En Don José piekerde er over, of Isabella niet anders tegenover hem geworden was, vanaf den tijd, dat zij van het pensionaat en de Abercrons was teruggekeerd.

Zou werkelijk die luitenant, die jonge dashond, er de schuld van zijn?

Don José glimlachte bijna medelijdend. Hij was zich van zijn waarde ten volle bewust, en bovendien — hij had, wanneer alles gelukte, het woord van den Conde. Dat gaf den doorslag.

„Uw gedachten zijn ver van ons verwijderd, Don José," merkte Isabella op, terwijl zij den gast met haar blanke hand den gevulden mokkakop aanreikte.

„Neem mij niet kwalijk, Donna Isabella, ik was inderdaad op een kleine gedachten-reis, maar het gold u, dit verre uitstapje."

Het jonge meisje bloosde eventjes, en de witte rozen op haar boezem beefden, toen zij opstond en onverschillig naar de balustrade van het terras ging. Haar zwarte oogen keken als in droomend verlangen naar den „Roode Burcht".

„Zoudt u het wel willen gelooven, Don José," zei ze begeesterd, „dat ik sinds wij er voor het laatst geweest zijn, niet één keer meer den „Roode Burcht" betreden heb? Padre wilde het steeds niet toestaan."

Don Miguel blies in gedachten verzonken den rook van zijn sigaret in blauwe kringetjes de lucht in.

„Voor je eigen bestwil, Isa," bracht hij in het midden. „Je bijna ziekelijk verlangen naar de roode stad met denouden burcht en alles, wat er mee samenhangt, deed mij met reden bezorgd zijn voor je gezondheid."

„Maar ik houd van den „Roode Burcht"," be-

weerde Isabella met de eigenzinnigheid van een verwend kind. „Toe, Don José, haal u Padre toch over, mij weer toe te staan den „Roode Burcht" te bezoeken."

„Ik begrijp werkelijk niet, Conde?" wendde Don José zich vragend tot den graaf.

Het gezicht van den graaf scheen nog bleeker geworden.

„De „Roode Burcht"," zei hij toen, met zijn smalle, witte hand over het dal heen naar den burcht wijzend, „die daar zoo spookachtig uit den nevel oprijst, heeft in het leven van mij en de mijnen steeds een noodlottige rol gespeeld. Ik wil niet, dat hij zijn betoovering ook op Isabella uitoefent."

„Bijgeloovig, Conde?" vroeg Don José glimlachend en een beetje supérieur. „Wie zou dat van u gedacht hebben?"

„En mij heeft een zigeunervrouw voorspeld," ging Isabella in gedachten verzonken voort, „dat ik in de roode stad op den „Roode Burcht" een groot geluk zou vinden! Een schat, schitterender dan duizenden bloedroode robijnen en opalen, een schat, grooter

Isabella stond onbeweeglijk, als een marmeren beeld, bij de balustrade...

en stralender dan de zon. En nu is Padre bang," voegde zij er pruilend aan toe, „dat ik aan de zon daar op den „Roode Burcht" mijn vleugels verschroeien zal."

De Conde wenkte licht afwerend met de hand.

„Je miskent mijn beweegredenen, Isa. Het zijn slechts smartelijk-zoete herinneringen die mij verrehouden van den Alhambra daarginds. Als je ziel er werkelijk zoo aan hangt, dan kun je er heen gaan, ik zal je niet tegenhouden."

Met een jubelenden uitroep vloog het jonge meisje haar vader om den hals.

De oogen van de beide mannen ontmoetten elkaar in een zwijgend begripen.

Don José maakte zich gereed om te vertrekken. Langer dan noodig was hield hij de witte hand van Isabella in de zijne, toen hij zich voor een kus voorover boog.

„Vergeet mij niet geheel en al, Donna Isabella," vroeg hij week. „Er zullen nu louter zonnige dagen voor mij in Granada aanbreken."

Isabella keek hem een beetje onzeker aan. Nerveus klapte zij haar waaier toe, en toen antwoordde zij bijna mechanisch:

„Het zal ons genoegen doen, u spoedig terug te zien."

De heer des huizes deed den gast uitgeleide.

Isabella stond onbeweeglijk als een marmeren beeld bij de balustrade, en haar droomerige oogen gingen verlangend naar den burcht. De nevelen waren vaneengescheurd, en, rood omgloeid door het goud van de ondergaande zon, verhieven zich de torens en de tinnen van de roode stad uit het grijs der wolken.

Als duizenden parels druppelden de laatste fonkelende regendroppels over het nu door de zon beschenen dal, en donker-violetten schaduwen zakten als blauwe sluiers over Granada neer.

„De betoovering van den Goeden Vrijdag," mom-

pelde Isabella peinzend. „Alles gloeit en straalt hier van kleur en leven. Duizenden bloemen bloeien, en toch moet ik steeds weer aan den heiligen dag denken vlak voor het eind van het leerjaar, toen ik in Duitschland op den morgen van Goeden Vrijdag door de nog kale bosschen naast graaf Abercron reed, en ik zachtjes rilde in den koelen, grijzen morgen, zonder zonneschijn, zonder bloesems."

„Slechts heel heimelijk loerde hier en daar een teergroen spruitje aan boom en struik. Wij kwamen aan een lichte plek in het bosch. Als teere, groene sluiers wiegden daar de takken van de berken in hun eersten tooi, en aan onze voeten breidde zich plotseling een blauw tapijt uit. Met één sprong was ik van het paard en plukte juichend de kleine, blauwe bloemen, en graaf Clemens knikte mij stralend toe:

„Dat is ons duitsche woud, Donna Isabella, duitsche viooltjes. Kijk maar eens, alles is met blauw bedekt. Dat is de betoovering van den Goeden Vrijdag. Voel je niet, Isabella, dat Paschen nabij is?"

„Wat sta je daar toch te denken, kind?" vroeg de stem van den op het terras terugkomenden Conde.

Isabella schrikte.

„Ik dacht aan Paschen, Padre," antwoordde zij, „en aan de Opstanding. Geloof u," vroeg zij, zich plotseling dicht tegen haar vader aandrukkend, „dat iets, wat reeds lang gestorven is, weer kan opstaan? Geloof u aan een nieuw leven, daar, waar een langen tijd een dorre en verlaten woestijn was?"

„Wat een zonderlinge vraag, kind. Natuurlijk geloof ik daar aan. Aan het dorre hout begint het toch ook weer te groenen en te bloeien, als nieuw levenssap door de droge takjes stroomt? Hoe kom je op die vraag?"

Isabella liet haar hoofd zakken.

„Ik moet er steeds aan denken. Als men bijvoorbeeld een mensch echt heeft lief gehad, en deze liefde is in den loop van den tijd gestorven, kan deze liefde dan weer opnieuw gaan bloeien?"

Een oogenblikje zweeg de Conde.

„Nee, kind," antwoordde hij toen ernstig, met zijn slanke hand de donkere haren van Isabella liefkozend, „want echte liefde sterft nooit. Zij duurt langer dan nood en dood, smaad en schande. Zij houdt nimmer op te hopen en te gelooven, zij blijft steeds levend."

Nog dieper zonk het hoofd van het meisje op haar borst.

„Dan heb ik nooit van Don José gehouden, Padre."

„Dat verhoede de hemel, kind. Je weet, dat Don José om je hand dingt, en ik heb hem haar toegezegd, wanneer hij een moeilijke taak, die ik hem opdroeg, vervult. Wil je mij beschaamd maken?"

Donna Isabella sloeg haar groote, diepzwarte oogen trots op.

„U kent mijn meening, Padre, handel daarnaar."

En zonder een woord meer gleed zij haar vader voorbij. Voordat hij nog goed begreep, wat zij gezegd had, had Isabella reeds het terras verlaten.

De Conde stond als versteend.

Wat was er gebeurd? Wat had Isabella zoo veranderd? Had daareven niet haar oog nog vrolijk geschitterd, haar stem gejubeld, toen zij hem mededeelde, dat Don José weer in Granada was?

Don Miguel drukte allebei zijn handen tegen zijn kloppende slapen. Wat, wanneer Isabella een streep door zijn rekening haalde? Don José y Tamagno was niet iemand, die met zich liet spelen. Maar misschien zou hij zijn opdracht heelemaal niet uitvoeren.

Don Miguel rilde. Was hij werkelijk nabij het doel, waarna hij vergeefs jarenlang gestreefd had? Zou het mogelijk zijn, dat het Don José, den vreemdeling, gelukte, wat hij zelf met inspanning van al zijn krachten bijna zijn gansche leven lang niet had kunnen bereiken? Neen, neen, het was niet denkbaar, een hersenschim hield Tamagno voor den gek. Alles was ook zoo onwaarschijnlijk, wat hij verteld had, zoo fantastisch en absoluut niet te rijmen met het leven van deze wereld. Neen, Don José y Tamagno moest zich vergissen.

En als Don José gelijk kreeg, wanneer hij-zelf misschien met het geluk van zijn eenig kind betalen moest? De Conde sloot bevend zijn oogleden. Voor zijn oogen golfde een roode mist heen en weer, en uit deze roode nevelzee staken spookachtig de torens van de roode stad akelig dreigend omhoog.

Steunend liet de graaf zich in zijn stoel vallen.

„Op dezen heiligen dag is ook mij een kruis op de schouders gelegd," kwam het zuchtend over zijn dunne lippen, „maar voor mij en mijn leed is er geen opstanding."

(Wordt vervolgd).

Het „Wekken”.

Een handelsreiziger, die eenige zaken had af te doen in een klein stadje, was langer opgehouden dan hij verwacht had, en, daar hij den laatsten trein naar de hoofdstad niet meer kon halen, gedwongen in het eenige hotelletje van het stadje den nacht over te blijven. Zijn spoorboekje raadplegend, zag hij dat de eerste trein den volgende morgen om zeven uur vertrok. Daar er hem veel aan gelegen was dezen trein te halen, drukte hij den waard op het hart hem vooral niet later dan zes uur te wekken.

„Kan ik er vast op rekenen?” vroeg de man nog eens, toen hij de krakende trap naar boven opging.

„U kunt er van opaan!” was het antwoord van den eigenaar. En inderdaad — nauwelijks sloeg de klok den volgende morgen zes uur, of de deur van de kamer waarin de reiziger sliep werd geopend, de waard sloop naar het bed, greep den slapenden in den kraag van zijn hemd, en, hem daaraan naar boven trekkend, zei hij met een stem, die van nature reeds wat diep en grafachtig klonk:

„Je uur is gekomen, mijnheer.”

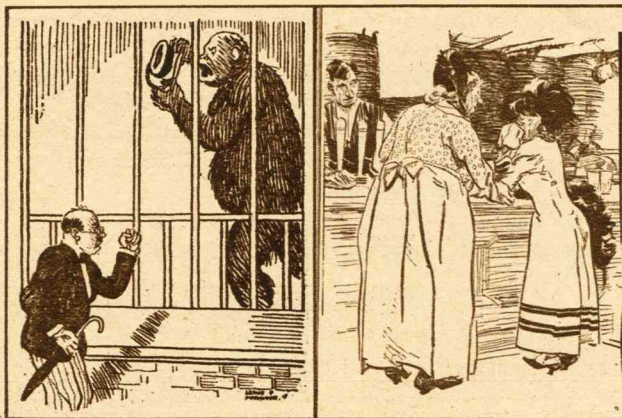
Grapjes.

Vader: „Toen ik zoo oud was als jij, had ik nog nooit gerookt. — Kun jij dat ook tegen je zoons zeggen als je eenmaal vader bent?”

Zoon: „Niet met zoo'n stalen gezicht als u, Vader!”

Tourist: „Voelt u zich vaak niet erg eenzaam hier?”

Bergbewoner: „Ja; maar ik weet een paar goeie bakken en die vertel ik mezelf dan maar af en toe!”

De kleine mijnheer Rinks (tot reusachtigen Gorilla, die zijn hoed heeft gestolen): „Dank den Hemel maar, dat ik door die dikke tralies niet bij je kan!”

Reeds langen tijd getrouwde vrouw: „Lieve help, mensch, maak je niet zoo overstuurt! Een maand is toch zeker gauw genoeg om!”

Pas korten tijd getrouwde vrouw: „Dat is het hem juist, en ik had zoo vast erop gerekend dat hij zes maanden zou krijgen!”

„BUREAU VOOR BELASTING-INNING”.

Dacht 't publiek z'n goede geld

Veilig in een safe,

't Blijkt, dat men z'n duiten stak

In een lekke zeef.

BEZUINIGENDE DAMESMODE.

De stoffen zijn dun en de halzen zijn laag

Zelfs heeft een japon heel geen mouw!

De prijs van de kleedingstof moest wel omlaag,

Bij zoo'n flinke mode der vrouw!

A: „Mijn vrouw vraagt mij nooit waar ik heen ga.”

B: „Kolossaal! Houd haar in eere!”

A: „Zie niet in waarom! Ze gaat altijd met mij mee om het zelf te zien.”

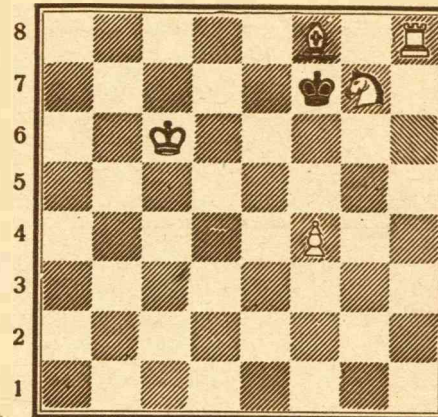
Schaken.

PROBLEEM No. 5 (driezet).

Auteur: E. de Korte te Kortgene.

ZWART.

1 Stuk.

WIT.

5 Stukken.

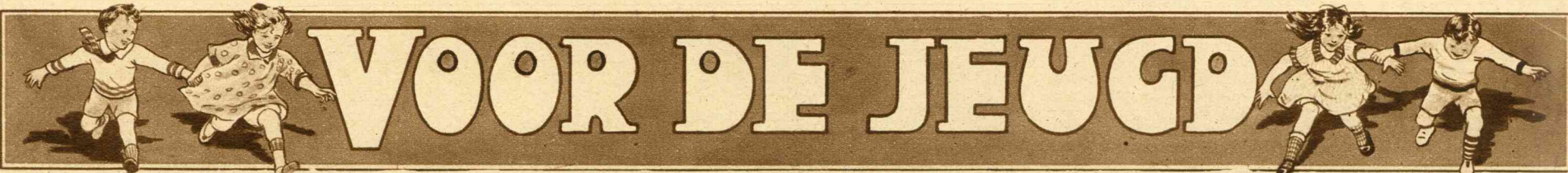
Goede oplossingen ontvangen van: A. Elbertse te Arnhem (no. 3) en C. de Leeuw, te Amsterdam (no. 2 en 4), K. van Oosten, Magelang, Java. (No. 1) en Rev. J. Schipper, Guntakal, Britsch-Indië (No. 3). C. de L. Uw tweezet ontvangen. Mijn dank! Zal opgenomen worden.

Problemen en oplossingen worden gaarne ingewacht bij J. Verstoep Jzn., Frederik Hendrikstraat 37, Delft.

A: „Heb je soms nog zoo'n sigaar voor me als ik gisteren van je kreeg?”

B: „Ja; vind je ze zoo goed?”

A: „Nee, ik wilde mijn zoon het rooken afleeren!”

DE NIEUWE SLOTVOOGD.

I.

Er was geen kasteel in het geheele land, dat zoo goed onderhouden was, als het trotsche slot Oogstburg. De slotheer vertoefde bijna het gansche jaar aan het koninklijk hof, maar hij had een slotvoogd in zijn plaats gesteld, die Flink heette en zijn naam eer aandeed, want hij hield niet alleen orde in het kasteel, maar hij zorgde er ook voor dat de velden en bosschen goed onderhouden werden en veel opbrachten en de arbeiders goed behandeld werden.

Zijn ondergeschikten hadden dan ook zooveel ontzag voor hem, dat zij dubbel zoo hard werkten, als hij zich maar van verre vertoonde. Dat alles kwam door een groene jas, die hij steeds droeg.

Als jongen van 12 jaar had hij van een peettante, die alom bekend was als een heel wijze vrouw, deze jas geërfd. Zoodra hij dit kleedingstuk aantrok, kwam er zoo'n kracht in zijn arm en zijn blik, dat alle menschen hem gehoorzamen moesten. Als arme staljongen begon hij zijn loopbaan, werd toen snel achter elkaar stalknecht, stalbaas, opzichter en eindelijk slotvoogd. En het wonderbaarlijkste was, dat de groene jas meegroeide en hem steeds paste.

Eindelijk stierf de oude slotheer en zijn zoon volgde hem op. De slotvoogd kreeg zijn loon voor den jarenlangen trouwen dienst en in zijn plaats werd zijn zoon Nicolaas aangesteld als slotvoogd.

Deze Nicolaas had zijn vader altijd veel verdriet veroorzaakt, want hij zat meer met de knechts aan het dobbelspel of sliep een gat in den dag, dan dat hij zijn ouden vader bij het werk hielp. Toen zijn vader ziek werd, nam hij hem geen enkele maal het werk uit de hand, maar liet het aan zijn zuster Hilda over den ouden zieken man te helpen. Zij moest in huis en op het veld toezicht houden en had de handen vol werk, terwijl Nicolaas voor zijn genoegens leefde.

Hij bemerkte spoedig, dat de arbeiders hem achter zijn rug uitlachten.

Op zekeren dag voelde de oude slotvoogd zich zoo ziek, dat hij begreep spoedig te zullen sterven. Hij liet nu zijn zoon en dochter bij zich roepen en zuchtte:

„Lieve kinderen, wat zal er van jullie worden als ik er niet meer zijn zal. Nicolaas zal mijn plaats niet naar behooren kunnen innemen.”

„Ach lieve vader,” antwoordde Hilda, „maak u daarover niet bezorgd. Wanneer Nicolaas uw jas draagt, zal hij ook uw werk kunnen doen!”

De oude man schudde droevig het hoofd, alsof hij het niet gelooven kon.

„Als ge wilt dat ik rustig sterven zal, moet je mij beloven, Hilda, dat ge uw broer steeds behulpzaam zult zijn.”

Dat beloofde Hilda hem plechtig en daarop sluimerde de oude man in, om niet meer te ontwaken.

Toen de oude slotvoogd begraven was, wilde Nicolaas de groene jas aantrekken, die hij geërfd had en zijn zuster hielp hem hierbij. Maar ach, hoe zag Nicolaas er uit. De jas, die zijn vader aan het lijf gezeten had of ze eraan gegoten was, was den zoon veel te groot en de mouwen waren veel te kort.

„Je zult spoedig zoo gegroeid zijn, dat de jas je past, als je ze eerst maar eenige dagen gedragen hebt,” troostte Hilda.

Maar Nicolaas werd boos en zei: „Denk je dat ik voor spektakel lopen wil?” En hij stuurde het kleedingstuk naar een kleermaker om het passend te maken.

Maar, o wee, toen Nicolaas de jas opnieuw pastte, zag hij er nog gekker uit. Nu was de jas te nauw op de borst en te wijd op de heupen, en de mouwen waren zoo lang, dat zijn handen tot aan de elbogen reikten.

De kleermaker moest opnieuw beginnen, knipte hier en naaide daar tot de jas uit niets dan stukken en naden

bestond. Ten lange leste stuurde Nicolaas den kleermaker weg en besloot de jas te dragen zooals ze was, want het was toch de groene jas, waarvoor de knechts zoo'n ontzag hadden. Toen hij echter op het land kwam, om naar het inhalen van den oogst te kijken, bemerkte hij spoedig, dat de arbeiders hem achter zijn rug uitlachten.

„Kijk eens,” riep de een tot den ander, „hij ziet er uit als een vogelverschrikker!”

Zij lachten zoo, dat ze bijna niet werken konden en Nicolaas werd zoo woedend, dat hij naar huis ging en de jas aan den kapstok hing. Daarna ging hij naar zijn kamer en at en dronk zich zat. En of Hilda hem al smeekte zijn plicht te doen, hij stoorde zich niet aan haar.

(Wordt vervolgd).

BLADVULLING.

„WACHT-EEN-BEETJE”.

Bij de Boeren in Zuid-Afrika groeit een merkwaardig soort Acacia die daar den zeer goed gekozen naam draagt van: „Wacht-een-beetje”. Wanneer namelijk de argelooze voorbijganger den doornstruik even aanraakt met zijn goed, dan kan 't hem een paar uurtjes kosten eer hij weer bevrijd is, daar deze plant zulke talrijke en zulke scherpe dorens heeft, dat bij iedere poging om zich los te rukken het slachtoffer nog slechts vaster verward raakt en dan ook nooit ontkomt zonder bloedende wonden en krabbels.

BABELHOEKJE.

Lies Helder. — Ja, ik heb veel neven en nichten, maar nieuwe zijn mij toch altijd welkom. Natuurlijk krijg ik veel brieven, bijna dagelijks komen er. Het spijt mij dat ik ze niet allen beantwoorden kan en soms heel lang, zooals ook bij jou, op antwoord moet laten wachten. Wat je verlangen betreft om een verhaaltje te schrijven, dat treft bijzonder. Zooals je in ons nummer van 15 October hebt kunnen lezen, bestaat de nieuwe prijsvraag uit het schrijven van een verhaaltje. Doe dus maar goed je best hierop, misschien win je dan wel een mooi boek als prijs.

OOM TOM.

„Ja, uw genade, het is alles in goeden toestand,” antwoordde Nicolaas. (Zie volgend nummer).